

ται. τούτο και ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ περὶ Φύσεως. Εἰ γὰρ (Φησὶ) τὸ μέγεθος διὰ τὸ διάστημα ἀποβιβλῆκει, πολλὰ ἂν μάλλον τὴν χρείαν ἄλλοι γὰρ ταῦτα συμμετρώτερον διάστημα οὐδὲν ἔστι κατά δε τὸ κατ' αὐτὸ, ἦτοι μείζον τοῦ ἰσχυμένου, ἢ ἕλαττον μικρῶ, ἢ ¹²³ τηλικούτων ὡς χ' ἐράται. οὕτω γὰρ και τὰ παρ' ἡμῖν πυρὰ ἐξ ἀποστήματος θεωρούμενα, κατὰ τὴν αἰσθησιν θεωρεῖται. και πᾶν δε τὸ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἔνστημα, ῥαδίως διαλυθήσεται, εἰάν τις τοῖς ἐναργήμασι προσέχη, ὅπερ ἐν τοῖς περὶ Φύσεως βιβλίοις δεικνύμεν. ⁹² * Ἐνατολὰς και ὀπίσθης ἡλίου και σελήνης, και τῶν λοιπῶν ἀστρῶν, και κατὰ ἀναγνῶν γενέσθαι δύναται, και κατὰ σβέσιν, τοιαύτης οὕσης περιτάσεως. ¹²⁴ και καθ' ἑτέρους τινὰς τρόπους, ὡς τὰ προειρημένα, ἀποτελεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ τῶν Φαινόμενων ἀντιμαρτυρεῖ. κατ' ἐμφανίαν τε ὑπὲρ γῆς, και πάλιν ἐπιπροσβέτησιν το προειρημένον δύναται ἂν συντελεῖσθαι. οὐδὲ γὰρ τι τῶν Φαινόμενων ἀντιμαρτυρεῖ. τὰς τε κινήσεις αὐτῶν, οὐκ ἀδύνατον μὲν γίνεσθαι κατὰ τὴν τοῦ ὅλου οὐρανοῦ δίνην, ἢ τούτου μὲν στάσιν, αὐτῶν δε δίνην, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ γενέσει τοῦ κόσμου ἀνάγκην ἀπεγεννηθείσαν ⁹³ ἐπ' ἀνατολῇ * εἴτα τῇ θερμασίᾳ κατὰ τινα ἐπιπέμῃσιν τοῦ πυρός, αἰεὶ ἐπὶ τοὺς ἐξῆς τόπους ἰόντος. τροπὰς ἡλίου και σελήνης, ἐνδέχεται μὲν γίνεσθαι κατὰ λόξωσιν οὐρανοῦ, οὕτω τοῖς χρονοῖς κατηγαγασμένου. ὁμοίως δε και κατὰ ἀέρος ἀντιέξωσιν, ἢ και ὕλης ἐπιτηδείας αἰεὶ ἐχομένης, και τῆς μὲν, ἐμπιπραμένης τῆς δε, καταλιπούσης. ἢ και ἐξ ἀρχῆς τοιαύτη δίνην καταλιθῆναι τοῖς ἀστροῖς τούτοις, ὡσθ' οἷον τε ἔλικα κινεῖσθαι. πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα και τὰ τούτοις ¹²⁵ συγγενῆ, γίνεσθαι ἐνδέχεται, και οὐδὲν τῶν ἐναργημάτων διαφωκεῖ, εἰάν τις αἰεὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων μερῶν, ἐρχόμενος τοῦ δυνατοῦ, εἰς τὸ

123 Τηλικούτων ὡς χ' ἐράται. Ita videtur scribendum pro τηλικούτων εἰς χ' ἔραται. Gassendus ὑπέθετο pro εἰς ἄμα. Idem.
 124 Καὶ καθ' ἑτέρους τινὰς τρόπους εἰστέ. Manifeste corrupta est priorum editionum lectio, και καθ' ἑτέρους τινὰς τρόπους, ὡς. Mutat aliter Gassendus. Idem.
 125 Συγγενῆ, γίνεσθαι ἐνδέχεται, και. Adde voces, γίνεσθαι ἐνδέχεται, και. Hujusmodi aliquid & verborum constructio, & sensus requirunt. Idem.

tur. Hoc et in undecimo De natura. Nam si, inquit, magnitudinem, intervalli ratione, amississet, longè profectò magis colorem. Alia nanque huic rationabilior distantia nulla. Ceterum secundum id quod in ipso est, sive major sit quàm videatur, sive paulò minor, sive tantus quantus videtur. Ita enim et apud nos lumina quæ ex intervallo cernuntur, per sensum conspicuntur. omnis autem in hanc partem instantia solvetur facilè, si quis rebus certis intendat; quod in libris De natura monstravimus. * Ortus et occasus solis ac lunæ, siderumque cæterorum, et per incensionem, et extinctionem, fieri posse, cum talis fuerit circumstantia. Sed etiam aliis modis, ut ea quæ antea diximus, effici possunt. Nihil enim eorum quæ videtur oblatetur. Per apparentiam quoque super terra, et rursum per superadpositionem id quod ante diximus confici possent. Neque enim refragatur aliquid eorum quæ cernuntur. Ipsorum quoque motus non quidem fieri impossibile, secundum vertiginem totius cæli; sive secundum hujus quidem flatum, illorum verò vertiginem, juxta eam quæ ab initio in generatione mundi genita est necessitatem, ab ortu. * deinde calore per quandam ignis depansionem, semper ad consequentia loca tendentis. Conversiones solis ac lunæ fieri quidem possibile per obliquum cæli, ita temporum necessitate coacti. Similiter et per ædis extrusionem, sive etiam materiæ aptæ quæ semper adsequatur, atque partim inflammatur, partim verò relinquatur. Sive etiam ab initio vertigine hujusmodi rotari cum istis sideribus, ut in gyrum moveri possit. Cuncta enim hujusmodi atque his similia contingere possunt, nec ulla evidentium rerum repugnat, si quis semper in hujusmodi partibus possibili adherens, horum singula ad eo-

126 Καὶ κατὰ στραφῶν τοῦ σώματος τούτου δύναται ἂν γίνεσθαι. Ita lego perspicuo inde sensu. Editiones priorcs, και καταστραφῶν τοῦ σώματος. τούτου δύναται. Divisim scribendum κατὰ στραφῶν, vidit quoque Gassendus. Idem.
 127 Οὐτε θεωρητικῶς τί δυνατὸν. Omnes perperam, οὐτε θεωρητικῶς τι. Idem.

rum quæ videntur consonantiam possit adducere, nihil metuens serviles Altrorum artes. * Evacuationisque lunæ, ac rursus impletionem, cum per conversionem hujus corporis fieri possunt, tum perfigurationes ædis similiter. atque etiam per appositiones; omnibusque modis, quibus et ea quæ apud nos apparent, evocantur ad hujus speciei redditiones: nisi forte quis unico modo contentus, reliquos nequicquam repudiet. neque contemplans quid possibile sit homini spectare, et quid impossibile, atque ideo impossibilia spectare cupiens. Præterea possibile est lunam ex seipsa habere lumen, possibile item et à sole mutuari. * Etenim apud nos cernuntur multa quæ ex seipsis lumen habent; multa item quæ ab aliis. Nihilque impedit eorum quæ in cælestibus videntur, si quis multiplicis modi semper memoriam habeat, consequentisque ipsa suppositiones simul et causas accipiat: neque sursum spectans ad inconsequentia illa, et defectentia aliàs aliter ad illum unicum modum. Porò faciei in ea apparitio, fieri quidem potest et per immutationem partium, et per superadpositionem; modisque omnibus qui consonantiam cum adparentibus habere spectentur. * In omnibus enim meteoris hujusmodi causam vestigare admitendum est. quandoquidem si modos sequatur, qui cum evidentibus rebus pugnet, numquam veram tranquillitatem consequetur. Solis ac lunæ defectus possunt fieri, et per extinctionem; quemadmodum et apud nos id fieri videmus: tum etiam per interpositionem aliorum quorundam corporum; aut terræ, aut cæli, aut cujuslibet alterius hujusmodi. Atque sic proprios inter ipsa modos spectare oportet. simulque quorundam cor-

126 Καὶ κατὰ στραφῶν τοῦ σώματος τούτου δύναται ἂν γίνεσθαι. Ita lego perspicuo inde sensu. Editiones priorcs, και καταστραφῶν τοῦ σώματος. τούτου δύναται. Divisim scribendum κατὰ στραφῶν, vidit quoque Gassendus. Idem.
 127 Οὐτε θεωρητικῶς τί δυνατὸν. Omnes perperam, οὐτε θεωρητικῶς τι. Idem.

σὺμφωνοῖς τοῖς Φαινόμενοις ἕκαστον τούτων δύνηται ἀπάγειν, μὴ Φεβρούμενος ἀνδραποδῶδεις τῶν ἀστρολόγων τεχνηθείας. * κενώσεις τε ⁹⁴ σελήνης και πάλιν πληρώσεις, ¹²⁶ και κατὰ στραφῶν τοῦ σώματος τούτου δύναται ἂν γίνεσθαι, και κατὰ σχηματισμούς ἀέρος ὁμοίως. ἐτι τε και κατὰ προσβέτησεις και κατὰ πάντας τρόπους, καθ' οὓς και τὰ παρ' ἡμῖν Φαινόμενα ἐκκαλεῖται εἰς τὰς τούτου τοῦ εἶδους ἀποδόσεις, εἰάν μή τις τὸν μοναχῆ τρίπον κατηγαγῆκώς, τοὺς ἄλλους κενῶς ἀποδοικμάζη. ¹²⁷ οὕτως θεωρητικῶς τί δυνατὸν ἀνθρώπων θεωρεῖσθαι, και τί ἀδύνατον, και διὰ τοῦτο ἀδύνατα θεωρεῖν ἐπιθυμῶν. ἐτι τε ἐνδέχεται τὴν σελήνην ἐξ ἑαυτῆς ἔχειν τὸ Φῶς, ἐνδέχεται δε, ἀπὸ τοῦ ἡλίου. * και ⁹⁵ γὰρ παρ' ἡμῖν θεωρεῖται πολλά μὲν ἐξ ἑαυτῶν ἔχοντα, πολλὰ δε ἀπ' ἑτέρων. και οὐδὲν ἐμποδοσταιεῖ τῶν ἐν τοῖς μετεώροις Φαινόμενων, εἰάν τις τοῦ πλεοναχού τρίπου αἰεὶ μνημον ἔχη, και τὰς ἀκαλοῦσους αὐτοῖς ὑποθέσεις ἀμα και αἰτίας συνθεωρῆ, μὴ ἀναβλέπων εἰς τὰ ἀνακλόουθα ¹²⁸ ταῦτα, και καταρῆσθη ἄλλο τε ἀλλως ἐπὶ τὸν μοναχὸν τρίπον. ἢ δε ἐμφασίς τοῦ προσώπου ἐν αὐτῇ, δύναται μὲν γίνεσθαι και κατὰ παραλλαγὴν μερῶν, και κατ' ἐπιπροσβέτησιν και κατὰ πάντας τρόπους, ἴσοι ἂν θεωροῦντο τὸ σὺμφωνοῖς τοῖς Φαινόμενοις κενημένοι. * ἐπὶ ⁹⁶ πάντων γὰρ τῶν μετεώρων τὴν ¹²⁹ τοιαύτην ἰχνηεῖν οὐ προσθέτειν. ἦν γὰρ τις μαχορμένης τοῖς ἐναργήμασιν, οὐδέποτε δυνήσεται ἀταραξείως γησιῶν μεταλαβεῖν. εὐλειψῆς ἡλίου και σελήνης δύναται μὲν γίνεσθαι και κατὰ σβέσιν, καθάπερ και παρ' ἡμῖν τοῦτο θεωρεῖται γινόμενον. και ἐτι κατ' ἐπιπροσβέτησιν ἄλλων τινῶν, ἢ γῆς, ἢ οὐρανοῦ, ἢ τινος ἑτέρου τούτου. και ὡς τε τοῖς αἰετοῖς ἀλλήλοισ τρίπους συνθεωρεῖται, και τὰς ἀ-

128 Ταῦτα, και καταρῆσθη. Ita Basiliscus & Stephanicus. Aldobrandinus. ex ingenio, ut prout, addit, ὀγκοματείαι. sed sequens quoque mutare debuisse, και καταρῆσθαι παύ. Duas illas voces debet Gassendus. Idem.
 129 Τοιαύτη ἰχνηεῖν. Corruptus locus est. sensus tamen patet. Idem.
 M m m m 2

μα συγκρίσεις τινῶν ἐτι οὐκ ἀδύνατον γίνεσθαι. ἐν δὲ τῇ δωδεκάτῃ περὶ φύσεως ταῦτα λέγει, καὶ τὸν ἥλιον ἐκλείπειν σελήνης ἐπισκοπούσης· σελήνην δὲ, τοῦ τῆς γῆς ¹¹⁰ σκιάσματος ἐπι-
 91 πτόντες, ἀλλὰ κατ' ἀναχώρησιν. * τοῦτο δὲ καὶ Διογένης ὁ Ἐπικουρίου ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐπιλέκτων. ἐτι τε τάξις περιόδου, καθάπερ ἓνα καὶ παρ' ἡμῖν τῶν τυχόντων γίνεται, λαμβανέσθω, καὶ ἡ θεία φύσις πρὸς ταῦτα μηδαμῇ προσαγέσθω, ἀλλὰ ἀλειτούργητος διατηρείσθω, καὶ ἐν τῇ πάσῃ μακαριότητι. αἷς, εἰ τοῦτο μὴ πραχθήσεται, ἀπάτα ἢ τῶν μετεώρων ¹¹¹ αἰτιολογία ματαία ἴσται, καθάπερ τινὶ ἤδη ἐγένετο οὐ δυνατοῦ τρόπου ἐφαρμένους, εἰς δὲ τὸ μάταιον ἐκπεσοῦσι, τῷ καθ' ἓνα τρόπον μόνον εἶσθαι γίνεσθαι, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀπαντας τοῖς κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἐκβάλλειν, ¹¹² εἰς τε τὸ ἀδιανόητον φερομένους· καὶ τὰ φαινόμενα, ἃ δεῖ σημεῖα ἀ-
 98 ποδεχέσθαι, μὴ δυναμένους συνθεοῦν, * μήνη νυκτῶν καὶ ἡμερῶν ¹¹³ παραλλάττοντα, καὶ παρὰ τὸ ταχέως ἥλιον κινήσεις γίνεσθαι, καὶ πάλιν βραδείας ὑπὲρ γῆς· ἢ παρὰ τὸ μήνη τόπων παραλλάττοντα, καὶ τόπους τινάς περαιοῦντα τάχιστα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τάχιστα, ἢ καὶ βραδύτερον τινα θεωρεῖται, οἷς συμφώνως δεῖ λέγειν ἐπὶ τῶν μετεώρων. οἱ δὲ τὸ ἐν λαμβάνοντες, τοῖς τε φαινομένοις μάχονται, καὶ τοῦ τί δυνατὸν ἀνθρώπῳ θεωρήσαι, διαπεπτώκασιν. ἐπισημασίας δύνανται γινέσθαι καὶ κατὰ συγκυρήσεις καιρῶν, καθάπερ ἐν τοῖς ἐμφανέσι παρ' ἡμῖν ζώοις, ¹¹⁴ καὶ παρ' ἑτέροις, ὡσεὶ αἶρος καὶ μεταβολῆς. ἀμφοτέρη γὰρ ταῦτα οὐ μάχεται τοῖς φαινομένοις.
 99 * ἐτι δὲ ποῖος παρὰ τοῦτο ἢ τοῦτο τὸ αἴτιον γίνε-

110 Ἐπικουρίου ἐπιπτόντες· Verbum ἐπιπτόντες excidisse sensus indicat. Idem.
 111 Αἰτιολογία] Proba haec est Gallendi emendatio pro αἰτιολογία. Idem.
 112 Εἰς τὸ ἀδιανόητον φερομένοις· καὶ τὰ φαινόμενα, ἃ δεῖ σημεῖα ἀποδεχέσθαι, μὴ δυναμένους συνθεοῦν] Inter evidentes emendationes haec lectio locum habet. Omnes priores editiones, Οὐκ αἰτιολογία, & δυναμένοις συνθεοῦν χροῖον. Basileensis & Stephanicæ. φαινόμενα δὲ σημεῖα, sed recte Aldobrandinus, φαινόμενα ἃ δεῖ σημεῖα. Mirari quis possit, cum in

porum concretiones fieri impossibile non esse. Porro in duodecimo De natura libro haec dicit: et obumbrante lunâ solem desicere: lunam verò, terræ umbrâ se opponente; verum et secundum retrocessum. * Hoc et Epicureus Diogenes in primo ⁹⁷ lectarum opinionum tradit. Praeterea circutius ordo accipitur, sicuti et quadam vulgaria apud nos sunt, divinaque ad hæc natura nusquam admoveatur, sed immunitis à ministerio in omni sua beatitate fervetur. Nisi enim hoc fiat, omnis de coelestibus causarum vestigatio inanis erit, sicuti jam quibusdam fuit, qui modum possibilem non attingere, verum in vanam opinionem inciderunt, dum uno tantum modo arbitrantur hæc fieri, alioque omnes possibilem excludunt; quique ad id quod intelligi nequeat feruntur, et apparentes res, quæ velut signa accipiendæ sunt, conspiciere nequeunt. * Noctium ⁹⁸ ac diurni variantes longitudines fieri statuendum est, et ob solis motus celeres, rursusque ob tardiores super terram: aut ex eo quod locorum longitudines inter se variant, et loca quædam celeribus peragant, aut tardius, sicuti et apud nos celerius quædam moveri, aut tardius conspiciuntur; quibus consona de meteoris dicendum. Qui autem uno modo hæc fieri statunt, cum iis quæ apparent reluctantur; tùm illud profus ignorat, quousque contemplando homo progredi possit. Significationes fieri possunt et per tempestatum contingentias; sicuti in his quæ apud nos videntur animalibus; et per alias res, sicut et in aëris mutatione. Hæc enim utraque his quæ videntur non repugnant. * Quali- ⁹⁹ bus autem ex hac aut illa causa id acci-

fermonis constructione peccat hæc lectio; ut de loci sensu nihil dicam; neminem de ea monuisse. Sequitur hæc §. 102. δυναμένοις συνθεοῦν. & aliis locis hoc verbo utitur. Idem.
 113 Παραλλάττοντα ἐνδεχόμενα γίνεσθαι] Exciderant hæc duo ultima verba, quæ ita restituo. Idem.
 114 Καὶ παρ' ἑτέροις ὡσεὶ αἶρος καὶ μεταβολῆς] Fortasse, καὶ παρ' ἑτέροις, ὡσεὶ αἶρος μεταβολῆς. sed puto veteris desse hic aliquid. Lucretium lege libro vi. U. Casaub.

dat, nemo novit. Nubes fieri et consistere possunt, et ob aëris condensationes, aut ventorum compulsionem; et ob atomorum fe livicem tenentium complexionem, quando ad hoc efficiendam aptæ sunt: et per fluxuum collectionem à terra et aquis; alioque pluribus modis hujusmodi nubium consuetas fieri posse rationi patet: sed et ab ipsis, partim dum premuntur, partim dum mutantur aquæ cogi possunt. * Et venti, cum ab idoneis locis ¹⁰⁰ fervent, et moventur per aërem: aut cum vehementer irrigatio fit à quibusdam collectionibus, aptis ad ejusmodi immulsionem. Tonitrus fieri possunt, et per spiritus in nubium concavis revolutionem, sicut in nostris valis fit, aquâ plenis et ferventibus: aut per ignis in ipsis spiritibus repleti fontem: etiam per nubium ruptiones et abscissiones: et per nubium attritiones et fractiones, postquam glaciale consistentiam acceperint. Et in universum, hoc meteorum pluribus modis fieri posse, ea quæ apparent nos dicere inducunt. * Fulgura ¹⁰¹ item eadem ratione modis plurimis sunt. Nam per confricationem collisionemque nubium, figura illa ignis effectrix elabens, fulgur gignit; et per elisionem è nubibus, factam à spiritibus hujusmodi corporibus, quæ fulgur efficiunt: et per extrusionem, compressionem nubium factâ; aut à se invicem, aut à spiritibus: et per complexionem à sideribus manantis lucis, deinde mota nubium ventorumque compulsa, et per nubes excidentis: sive per percolationem tenuissimi nubium luminis; sive ex eo quod ab igne nubes cogantur et tonitru efficiant: et per hujus motum, et per spiritus inflammationem, quæ fiat per robustam lationem, et vehementem rotationem.
 102 * Etiam per nubium ruptiones à spiritibus

ται, οὐκ ἔστι συνδεῖν. νέφη γίνεσθαι καὶ συνστασθαι δύναται, καὶ παρὰ πλῆθος αἶρος, ἢ πνευμάτων συνάσεις· καὶ παρὰ περιπλοκάς ἀλληλοῦχων ἀτόμων, καὶ ἐπιτηδείων εἰς τὸ τοῦτο τελεῖσθαι· καὶ κατὰ ἰσχυμάτων συλλογῆν ἀπὸ τε γῆς καὶ ὑδάτων, καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρόπους πλείους αἱ τῶν τοιούτων συστάσεις οὐκ ἀδύνατοι συντελεῖσθαι. ἤδη δ' ἐπ' αὐτῶν, ἢ μὲν, θλιβομένων, ἢ δὲ, μεταβαλλόντων, ὑδάτα δύναται συντελεῖσθαι. * ¹⁰⁰ ἔτι τε πνεύματα, κατὰ ἀποφοράν ἀπὸ ἐπιτηδείων τόπων, καὶ δι' αἶρος κινουμένων, βαιοτέρας ἰσχυροῦσθαι γινόμενης ἀπὸ τινῶν ἀθροισμάτων, ἐπιτηδείων εἰς τὰς τελευταίας ἐπιπέμψεις. βροτὰς ἐνδεχεται γίνεσθαι, καὶ κατὰ πνεύματα ἐν τοῖς καλωμασι τῶν νεφῶν ἀνεύλησιν, καθάπερ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀγγείοις· καὶ παρὰ πυρὸς πεπνευματωμένου βόμβον ἐν αὐτοῖς· καὶ κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν, καὶ διαστάσεις. καὶ κατὰ παρατρήσεις δὲ νεφῶν καὶ κατὰ ῥήξεις πῆξιν εἰληφόντων κρυσταλλοειδῆ, καὶ τὸ ὅλον καὶ τοῦτο τὸ μέγιστον πλεοναχῶς γίνεσθαι λέγειν, ἐκκαλεῖται τὰ φαινόμενα. * καὶ ¹⁰¹ ἀστραπαὶ δ' ὡσαύτως γίνονται κατὰ πλείους τρόπους· καὶ γὰρ κατὰ παρατρήσιν καὶ συγκυρήσιν νεφῶν ὁ πυρὸς ἀποτελεστικός σχηματισμὸς ἐξολισθησάτων ἀστραπῆν γεννᾷ· καὶ κατ' ἐκρίσεις ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ ¹⁰² πνευματῶν σαμάτων, ἃ τὴν λαμπρότητα ταύτην παρασκευάζει, καὶ κατ' ἐκπίεσιν, θλάσεις τῶν νεφῶν γινόμενης, εἴθ' ὑπ' ἀλλήλων, εἴθ' ὑπὸ πνευματῶν· καὶ κατὰ ἐμπιρήσιν δὲ τοῦ ἀπὸ τῶν ἀστρων κατεπεριραμένου φωτός, εἴτα συνελανόμενου ὑπὸ τῆς κινήσεως νεφῶν τε καὶ πνευματῶν, καὶ διεκρίπτοντος διὰ τῶν νεφῶν· ἢ κατὰ δινησιν τῶν νεφῶν τοῦ λεπτομερεστάτου φωτός· ἢ τῶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς νεφῆ συλλεχθῆναι, καὶ τὰς βροτὰς ἀποτελεῖσθαι· καὶ κατὰ τὴν τοῦτο κινήσιν, καὶ κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐκπίεσιν, τὴν γινόμενὴν διὰ τε συντόνιαν φαρῶν, καὶ διὰ σφιδράν κατεύλησιν. * καὶ κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν ὑπὸ πνευμάτων, καὶ ¹⁰²

100 ἔτι τε πνεύματα] Male omnes, ἐτι τε πνεύματα. M. Meibom.
 102 ὑπὸ πνευματῶν σαμάτων] Male omnes, ὑπὸ πνευμάτων τοιούτων. Idem.
 M m m m ;

ἐκπτώσιν τῶν πυρὸς ἀποτελεστικῶν ἀτόμων, καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς φάσμα ἀποτελεστικῶν.
 137 καὶ ἄλλους δὲ πλείους τρόπους βεβαίως ἔσται καθορᾶν τὸν ἐρχόμενον καὶ τῶν φαινόμενων, καὶ τὸ τοῦτοις ὅμοιον δυνάμενον συνθερεῖν. προτερεὶ δὲ ἀστραπὴ βροντῆς, ἐν ταυτέ τινι περιστάσει νεφῶν, καὶ διὰ τὸ ἅμα τῷ τῷ πνεύμα ἰμπήπτειν, ἐξελθεῖσθαι τὸν ἀστραπῆς ἀποτελεστικὸν σχηματισμὸν ὑστεροῖ δὲ τὸ πνεῦμα ἀνελεύμενον, τὸν βόμβον ἀπατελεῖν τοῦτον. 138 καὶ κατ' ἐκπύρωσιν δὲ ἀμφοτέρων, ἅμα τῷ τάχει συντονωτέρω κερχῆσθαι πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀστραπὴν.
 103 ὑστεροῖ δὲ τὴν βροντὴν, καθάπερ ἐπ' ἐνίον ἐξ ἀποστήματος θεωρουμένων, καὶ πληγὰς τινεὶ ποιουμένων. κερανοῦς ἐνδέχεται γίνεσθαι, καὶ κατὰ πλείους πνευμάτων συλλογᾶς, καὶ κατ' αὐτῶν ἀνείλησιν, ἰσχυρὰν τε ἐκπύρωσιν. 139 καὶ κατὰ ῥῆξιν μέρους, καὶ ἐκπτώσιν ἰσχυροτέραν αὐτοῦ 140 ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους. τὸ μὲν πελὶ πρὸς ὄρος τι ὑψηλόν, ἐν ᾧ μάλιστα κερανοὶ πίπτουσιν ἢ τῆς ῥῆξεως γινομένης διὰ τὸ τοῦ ἐξῆς τόπους πυκνοτέρους εἶναι, διὰ πίλησιν τῶν νεφῶν, καὶ κατὰ ταύτην δὲ τὴν τοῦ πυρὸς ἐκπτώσιν ἀνελεύμενων. καθὰ καὶ βροντὴν ἐνδέχεται 141 γίνεσθαι, πλείους γενομένου πυρὸς καὶ πνευματωθέντος ἰσχυροτέρου, καὶ ῥῆξαντος τὸ νέφος, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ὑπεχωρεῖν εἰς τὰ ἐξῆς, τῷ
 104 πίλησιν γίνεσθαι αἰεὶ πρὸς ἄλληλα. * καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρόπους πλείους ἐνδέχεται κερανοῦς ἀποτελεῖσθαι μόνον ὁ μῦθος ἀπίστῳ. ἀπίσται δὲ, εἰάν τις καλῶς τοῖς φαινόμενοις ἀκολουθῶν, περὶ τῶν ἀφανῶν σημεῖαται. προσητῆρας

137 Καὶ ἄλλους δὲ] Prioris omnes, καὶ κατ' ἄλλους. Omnia vocula κατ' verborum constructio melior. M. Meibom.
 138 Καὶ κατ' ἐκπύρωσιν δὲ ἀμφοτέρων] Δι' ἀμφοτέρων, videlicet, διὰ συντόνου φορᾶς, καὶ σφοδρῆς κατεπίσεως. Omnes, καὶ κατ' ἰμπήπτειν δὲ ἀμφοτέρων, conruptus est hic locus. Idem.
 139 Καὶ κατὰ ῥῆξιν] Omnes male, κατὰ ῥῆξιν. Alius enim modus, quod illud meteorum fieri possit, exponitur. Idem.
 140 Ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους τὸ μὲν πελὶ] Transpositione obsecrus erat hic locus. Verba enim, τὸ μὲν πελὶ πρὸς ὄρος τι ὑψηλόν, ἐν ᾧ μάλιστα κερανοὶ πίπτουσιν, nec initio cum præcedentibus τῷ πίλησιν

bus, excidentibus atomis que ignem efficiunt, et fulguris apparitionem. Sed et alios plures modos facile observabit, qui et que apparent tenent, hisque familia queat perferatur. Præcedit autem fulgur tonitruum in huiusmodi nubium circumfusa, et quod simul atque flatus irruerit, emittatur figura fulguris efficiens; postea verò spiritus involutus huiusmodi reddat sonitum: et per utrorumque inflammationem, simul quod fulgur majore ad nos celeritate utatur. * Postremò autem venire tonitruum, sicuti in quibusdam ex intervallo conspicitur, istiusque quosdam efficiunt. Fulmina fieri possunt cum per multas spirituum collectiones, tum per eorum convolutionem, validamque inflammationem: et per ruptionem partis, eisque vehementiorem ad inferiora loca lapsum, plerumque ad altum aliquem montem, in quo fulmina maximè cadunt: aut fragore illo contingente quòd consequentia loca densiora sunt, ob nubium densitatem, et per hunc ignis elapsium involutarum. Sic ut et tonitru fieri potest, cum major ignis genitus fuerit, et fortioribus spiritibus repletus, qui nubem ruperit, eò quòd in anteriora cedere nequeat, quòd huiusmodi constipatio fiat adinvicem semper. * Et aliis item modis plurimis fulmina fieri possunt, modo longè abstituta. Abest autem si quis bene ea que apparent sequens, de his que sunt occultiora signa colligat. Preterea quoque et

γίνεσθαι coherant, nec sine cum sequentibus, αἰεὶ πρὸς ἄλληλα. Reliquitionem autem facta apud reguntur à voce ἰμπήπτειν. Prioris tres editiones leguntur: ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους τῆς ῥῆξεως γινομένης διὰ τὸ τοῦ ἐξῆς τόπους πυκνοτέρους εἶναι, διὰ πίλησιν τῶν νεφῶν, καὶ κατὰ ταῦτα δὲ τὸ τοῦ πυρὸς ἐκπτώσιν ἀνελεύμενον. κατὰ καὶ βροντὴν ἰδιόχεται πλείους γίνεσθαι, γινομένου καὶ πνευματωθέντος ἰσχυροτέρου, καὶ ῥῆξαντος τὸ νέφος, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ὑπεχωρεῖν εἰς τὰ ἐξῆς, τῷ πίλησιν γίνεσθαι τὸ μὲν πελὶ, πρὸς ὄρος τι ὑψηλόν, ἐν ᾧ μάλιστα κερανοὶ πίπτουσιν αἰεὶ πρὸς ἄλληλα. Idem.
 141 Πίλησιν, πλείους γενομένου πυρὸς] Transpositione & omissione & hic locus laborabat. Idem.

per cursum nubis ad inferiora loca, alià quæ alià specie à vehementi flatu impulsæ, fieri consentaneum est: et per flatum qui vehemens feratur, et simul nubem ad proxima impellente exteriori flatu. Præterea et per circumstantiam spiritus, cum in circulum aer quidam superne compellitur: et cum vehemens ventorum fluxus genitus fuerit, qui in transversâ diffuere non valeat, propter eam que circumfunditur aeris densitatem. * Atque ad terram quidem usque prestere descendente turbines sunt, ut generatio secundum motum spiritus fiat; sin ad mare descenderit, vertiginis sunt. Terræ motus fieri possunt, et cum in terra flatus inclusus est, et præter parvos eius tumores discurret, perpetuoque movetur, quando agitationem terræ parat, et alius flatus extrinsecus intrò recipitur: aut ex eo quod in fundamenta ruat, aut in abstrusa spelunca in morem terræ loca densatis à ventis aer. Per hanc autem distributionem motus ex lapidibus fundamentorum plarimorum, itemque redditionem ubi condensationibus vehementioribus terre obviat, terræ motus perici possibile est. * Et aliis modis piaribus hæc terræ agitationes fieri possunt. Porò ventos in tempore fieri contingit, cum alia quædam materia semper senlimque subrepat; et per collectionem aque copiosæ. Vent. autem pauci fiunt, cum pauci in concava irruerint multa, horum dum distributio fit. Grando perficitur et per concretionem vehementiorem: undique autem per ventosorum circumstantiam quorundam, ac partitionem: et per moderatiorem concretionem, cum quædam pariter aque præferentia speciem erumpunt, et simul compulsionem ipsorum fa-

ἐνδέχεται γίνεσθαι καὶ κατὰ θέσιν νέφους εἰς τοὺς κάτω τόπους, ἀλλοιδίως ὑπὸ πνεύματος ἀβροῦ ἀσθεντος, καὶ διὰ τοῦ πνεύματος πολλοῦ φερομένου, ἅμα καὶ τὸ νέφος εἰς τὸ πλησίον ἀδούνητος τοῦ ἐκτος πνεύματος, καὶ κατὰ περίστασιν δὲ πνεύματος εἰς κύκλον αἶρος τινὸς ἐπισυναθουμένου ἀνωθεν. 142 καὶ ρεύτους πολλῆς πνευμάτων γενομένης, καὶ οὐ δυναμένης εἰς τὰ πλάγια διαρρῆσθαι, διὰ τὴν περίεξ τοῦ αἵρος πίλησιν. * καὶ εἰς μὲν γῆς τοῦ προσητῆρος καθιερμένου, στρεβίλοι γίνονται, αἷς ἀν καὶ ἡ ἀπογέννησις κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ πνεύματος γίνεται. εἰς δὲ θαλάττης, δυνά ἀποτελοῦνται. σεισμὸς ἐνδέχεται γίνεσθαι, καὶ κατὰ πνεύματος ἐν τῇ γῇ ἀπόλησιν, καὶ παρὰ μικροῦ ὄγκου αὐτῆς παραθεσίου, καὶ συνεχῆ κίνησιν. 143 ὅταν κραδασμὸν τῇ γῇ παρασκευάσῃ, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐξυβενέμη περιλαμβανῇ. ἢ ἐκ τοῦ πίπτειν εἰς ἰθάλην, ἢ εἰς ἀντροειδῆς τόπους τῆς γῆς ἐκ πνευμάτων τὸν πεπιλημένον αἶρα. κατὰ ταύτην δὲ τὴν διάδοσιν τῆς κινήσεως ἐκ τῶν πτώσεων εἰσάφην πολυλῶν, καὶ πάλιν ἀνταπέδοσιν ὅταν πυκνώματι σφοδρτέροις τῆς γῆς ἀπαντήσῃ, ἐνδέχεται σεισμὸς ἀποτελεῖσθαι. * καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρόπους πλείους τὰς κινήσεις ταύτας τῆς γῆς γίνεσθαι. 144 τὰ δὲ πνεύματα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ χρόνον, ἀλλοφυλίαις τινὸς αἰεὶ καὶ κατὰ μικρὸν παρισυδουμένης. καὶ κατ' ὕδατος ἀφθονοῦ συλλογῆν. τὰ δὲ ὀλίγα πνεύματα γίνονται καὶ ὀλίγων πεσόντων εἰς τὰ πολλὰ κελώματα, διάδοσιν ταύτων γινομένης. χάλαζα συντελεῖται μὲν κατὰ πῆξιν ἰσχυροτέραν πάντοθεν δὲ πνευματωδῶν περίστασιν τινῶν καὶ καταμείρισιν. 145 καὶ κατὰ πῆξιν μετριοτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, τὴν τε σύσινσιν αὐτῶν ποιουμέ-

142 Καὶ ρεύσεις πολλῆς πνευμάτων] Hanc lectio-nem confirmo verbo κρησθῆναι quod sequitur. Prioris editiones ῥεύσις, M. Meibom.
 143 Ὅταν κραδασμὸν τῇ γῇ παρασκευάσῃ] Scitib. κραδασμὸν. H. Casaub.
 144 Τὰ δὲ πνεύματα συμβαίνει] Legendum existimo, ἰσχυροτέρων. ut proclax intelligatur, nubibus ru-

ptis, colligo id è sequentibus verbis, καὶ κατ' ἄλλοις ἀφθονοῦ συλλογῆν. Deinde pro κατὰ scribo ἄλλοις, que lectio & à sequente verbo ὀλίγων sustinetur. M. Meibom.
 145 Καὶ κατὰ πῆξιν] Excident vocula κατὰ, novus modus exponitur. Idem.

ων. ἢ καὶ διὰ πῆξιν, πρὸς τὸ κατὰ μῆρ συνίστα-
 107 σθαι πηγνύμενα δὲ κατὰ ἀβρότητα. * ἢ δὲ πε-
 ριφέρεια οὐκ ἀδύνατος μὲν ἔχει γίνεσθαι, παρ-
 τοθεν¹⁴⁶ τῶν ἀκρῶν ἀποτηκόμενων, καὶ ἐν τῆ συ-
 στάσει πάντοθεν, ὡς λέγεται, καὶ τὰ μῆρ ὀ-
 μαλῶς περισταμένω, εἴτε ὑδατεῶν τινῶν,
 εἴτε πνευματιῶν. χιόνα δὲ ἐνδέχεται συντε-
 λῆσθαι, καὶ ὕδατος λεπτοῦ ἐκχρημένου¹⁴⁷ ἐκ
 τῶν νεφῶν διὰ πῶρον συμμετρῶν. καὶ θλίψεως
 ἐπιτηθείων νεφῶν,¹⁴⁸ καὶ ὑπὸ πνεύματος σπε-
 ρᾶς. εἴτα τούτου πῆξιν ἐν τῇ Φορᾷ λαμβάνον-
 τας, διὰ τὰς ἰσχυρὰν ἐν τοῖς κατωτέρω τόποις
 τῶν νεφῶν ψυχρασίας περιστασι. καὶ κατὰ
 πῆξιν δ' ἐν τοῖς νεφέσιν,¹⁴⁹ ὁμαλῆν ἀραιότητα
 ἔχουσιν,¹⁵⁰ τισιμῆ πρόσει ἐκ τῶν νεφῶν γί-
 νοντο ἂν, πρὸς ἀλλήλα θλιβομένω καὶ ὑδατοι-
 δῶν συμπαρεκείμενω. ἂ οἰονεὶ σύνωσιν ποιού-
 108 μενα, χλαζάν αποτελεί. ὁ μάλιστα γίνεται
 108 ἐν τῷ αἰερί. * καὶ κατὰ τριψίν δὲ νεφῶν πῆξιν εἰ-
 ληφῶταν,¹⁵¹ ἀποτελεσιν ἀναλαμβάνει τὸ τῆς
 χιόνος τοῦτο ἀβροσισμα. καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρό-
 πους ἐνδέχεται χιόνα συντελεῖσθαι. ὁρῶσος συν-
 τελεῖται καὶ κατὰ σύνωδον πρὸς ἀλλήλα ἐκ τοῦ
 αἰέρος τῶν τοιούτων, ἂ τῆς τισιμῆς ὑγρασίας ἀ-
 ποτελεστικά γίνεται καὶ κατὰ Φορᾶν δὲ, ἢ ἀ-
 πὸ νοτερῶν τόπων, ἢ ὕδατα κεκτμμένω, ἐν οἷς
 τόποις μάλιστα ὁρῶσος συντελεῖται. εἴτα σύνω-
 δον τούτων εἰς τὸ αὐτὸ λαβόντων, καὶ ἀποτελε-
 σιν ὑγρασίας, καὶ πάλιν Φορᾶν ἐπὶ τοῖς κάτω
 109 τόποις. (καθαπερ ὁμοίως καὶ παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλει-
 109 ὄνων συντελεῖται τισιμῆ τῆς.) *¹⁵² παχυν δὲ

146 Τῶν ἀκρῶν ἀποτηκόμενω] Αποτεκμαίνω vel ἀποκροτομῶνω. Ambrosius, ut videtur, ἀπερομῶνω. If. Calaub. Aldobrandini lectio est ἀποτεκμαίνω.
 147 Ἐκ τῶν λεπτοῦ διὰ πῶρον συμμετρῶν] Hanc ex-
 mendandam fuisse videtur verba sequentia, ὁμαλῆν ἀ-
 ραιότητα ἔχουσιν. Omnes editiones diaphanae syme-
 τριῶν, quae quid significant, & quomodo preceden-
 tius annexantur, nemo exposuit. M. Meibom.
 148 Καὶ ὑπὸ πνεύματος σπερᾶς] Lego, καὶ ἐπὶ πνεύ-
 ματος σπερᾶς. If. Calaub.
 Καὶ ὑπὸ πνεύματος σπερᾶς] Priores tres editiones,
 καὶ ὑπὸ πνεύματος σπερᾶς, corrupte sine dubio. M.
 Meibom.
 149 Ὁμαλῆν ἀραιότητα ἔχουσιν] Priores editiones
 ἔχουσα, corrupte. Idem.

ciunt: aut etiam per ruptionem, adeo ut per
 partes consistant, et magna copia concre-
 107 scant. * Orbicularis autem ejus figura fieri
 potest, extremis undique liquefactibus in
 consistencia, atque undique, ut dicitur,
 partes aequaliter sive aequalis quibusdam
 seu ventolis circumstantibus. Nivem au-
 tem perfici credibile est, et cum aqua
 tenuis ex nubibus funditur per rimas mo-
 dicas: et cum idoneam nubium fit pres-
 sura, et a vento dispersio; deinde dum
 fertur haec aqua concretionem accipit,
 propter vehementem quandam in locis
 inferioribus nubium frigoris circumstan-
 tiam: et per concretionem in nubibus, æ-
 qualem raritatem habentibus, hujusmodi
 emissio è nubibus fieri possit, dum fe-
 invicem collidunt quae aquae speciem praef-
 ferunt, et his una adjacent; quae dum
 veluti compulsionem faciunt, grandinem
 efficiunt, quod maxime in aëre fit. * Sed
 108 et per collisionem nubium, quae concre-
 tionem acceperant, perfectionem suscipit
 nivis ista congeries: et alius item modis
 nivis confici potest. Ros autem efficitur et
 per conventum adinvicem ex aëre talium,
 quae sint hujusce humoris causae efficien-
 tes. Sed enim et per delationem aut ex
 humentibus locis, aut aquas habentibus,
 quibus locis maxime perficitur ros. Deinde
 cum haec ad unum locum convenere, hu-
 miditatibusque perfectionem, et motum
 rursus ad inferiora loca, (ut similitur
 perficit et apud nos in plerisque hujusmodi
 109 quaedam cernimus.) * Pruina vero effici-

150 Τισιμῆ πρόσει] Aldobrandinus ita in vetusto
 codice invenit. Balfieensis & Stephanae, τισιμῆσι.
 quod hic locum non habet. Idem.
 151 Απειλήσθη κηλαζομένη] Ita lego pro corrupto
 ἀπειλήσθη, quod Aldobrandini editio habet: ut
 ἀπὸ πάλιν, quod Basi. & Stephanae. Librarii error
 manifestus est, unius literae mala efformatione pro
 diabub, & alterius mutatione. Conjecturam meam
 confirmat adjoinedum verbum ἀναλαμβάνει, sed maxi-
 me loci sentus. Sequitur paullo post idem vocabulu-
 m ἀπὸ τῶν νεφῶν ὑγρασίας. Idem.
 152 Πάχυν δὲ συντελεῖται] Haec verba hoc loco ex-
 cidisse bene conjectit Gallendus. Non flos enim mu-
 tula verborum constructio id docuit, sed maxime loci
 sentus. Idem.

tur,

tur, cum hi rores certam quandam concre-
 tionem acceperunt, ob frigidis aëfis quan-
 dam circumfrentiam. Glacies efficitur,
 et per exstitionem globosae formae ex a-
 qua, compulsionemque scalenorum, et
 acutorum triangulorum, qui in aqua sunt:
 et per eam quae extrinsecus fit talium ad-
 missionem, quae compulsa, ut aqua in con-
 110 cretionem transiret, effecerunt, detritis ro-
 ratorum quantitibus. Iris fit, dum sol
 aquosum aëria sua luce perfringit: sive
 per quandam propriam naturam lucis et
 aëris, quae colorum istorum proprietates
 facit, sive omnes, sive unico modo. Ex
 quo iterum effulgente propinquiora aëris
 domo percipiunt colorem, quo partes has
 splendere conspicimus. * Fit autem hoc
 circumferentiae visum, eo quod aequale
 omni ex parte intervallum oculis pateat:
 sive quod talem compulsionem recipiant
 atomi quae in aëre sunt; sive in nubibus ab
 eodem aëre ad lunam adpropinquante,
 delatis atomis, quae huic concretioni cir-
 cumententiam quandam immittant. Area
 circa lunam fit, et dum omni ex parte ig-
 nis ad lunam adpropinquat, et ab ipsa
 manantes fluxus aequaliter catenus codet-
 cet, quoad in gyro circa ipsam nubosum
 hoc circumfrentiat, et non omnino dividat:
 sive, dum eum qui in circuitu lunae est aë-
 rem, undique aequaliter removeat, ut ro-
 tundam hanc et crassiorum figuram circa
 111 eam confluat. * Quod fit per partes qual-

συντελεῖται, τῶν ὁρῶσων τούτων πῆξιν τινὸς ποι-
 ἂν λαβόντων διὰ περίστασιν τινὰ αἰέρος ψυχροῦ.
 κρυστάλλος συντελεῖται, καὶ κατ' ἐκθλίψιν μὲν
 τοῦ περιφερῶς σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ ὕδατος,
 σύνωσιν δὲ τῶν σκαληνῶν καὶ ὀρθογωνίων τῶν ἐν
 τῷ ὕδατι ὑπαρχόντων. καὶ κατὰ τὰ ἐξωθεν δὲ
 τῶν τοιούτων προσκρῖσιν, ἂ συνελασθέντα πῆξιν
 τῷ ὕδατι παρεσκευάσε, ποσὰ τῶν περιφερῶν
 ἐκθλίψαντα. Iris γίνεται κατὰ πρόσλαμψιν ὑ-
 πὸ τοῦ ἡλίου πρὸς αἶρα ὑδατεῖδι. ἢ κατὰ τινὰ
 φύσιν ἰδίαν τοῦ τῆς Φωτῆς καὶ τοῦ αἰέρος, ἢ τὰ
 τῶν χρωμάτων τούτων ἰδιώματα ποιήσει, εἴτε
 πάντα, εἴτε μονοειδῆς. ἀφ' οὗ πάλιν ἀπολαμ-
 ποντος τὰ ὁμοιόუნτα τοῦ αἰέρος χρώσιν ταύτην λή-
 ψεται. εἰαν θεωροῦμεν¹⁵³ κατὰ πρόσλαμψιν πρὸς
 τὰ μῆρ. * τὸ δὲ τῆς περιφερείας τοῦτο φάντασ-
 110 μα γίνεται, διὰ τὸ διάστημα πάντοθεν ἴσον ὑ-
 πὸ τῆς εἰσεως θεωρεῖσθαι ἢ σύνωσιν τισιμῆν λαμ-
 βανουσῶν τῶν¹⁵⁴ ἐν τῷ αἰερί ατόμων. ἢ ἐν τοῖς νε-
 φέσιν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰέρος προσφερομένω πρὸς
 τὴν σελήνην, ἀποφερομένω ατόμων, περιφε-
 ρειᾶν τινὰ καθίσθαι εἰς τὴν σύγκρῖσιν ταύτην,
¹⁵⁵ ἄλλως περὶ τὴν σελήνην γίνεται, καὶ παρὰ πύρος
 πάντοθεν προσφερομένω πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὰ
 ἀπ' αὐτῆς ἀποφερομένα βήματα ὁμαλῶς ἀνα-
 στέλλοντας ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον¹⁵⁶ κύκλω πε-
 ριμητῆσιν τὸ νεφεοειδῆς τοῦτο, καὶ μὴ τὸ παράπαν
 διακρίνη. ἢ καὶ τὸ περίξ αἶρα αὐτῆς ἀναστέλ-
 λαντος συμμετρῶς πάντοθεν, εἰς τὸ τὸ περιφέ-
 ρες περὶ αὐτὴν καὶ παχυμερῆς περιστήσαι. * ὁ γίνεται κατὰ μῆρ τινὰ, ἢ τοῖς ἐξωθεν¹¹¹

153 Κατὰ πρόσλαμψιν πρὸς τὰ μῆρ] Aquosi aëris
 partes intelligit, quibus iris constat. Nec pro τὰ μῆρ
 scribendum, τὰ μῆρ. ut repetita videri possunt è de-
 scriptiōnis hujus meteoři initio. M. Meibom.
 154 Ἐν τῷ αἰερί ατόμων] Omnes valde absurdè, τε-
 ρῶν. Sequitur statim ἀτόμων. Hac lectione magna ab-
 surditate hic locus liberatur. Idem.
 155 Ἄλλως περὶ τὴν σελήνην γίνεται, καὶ παρὰ πύρος
 πάντων] Ἄλλως περὶ bene Stephanus, malè Romani,
 κατὰ. Deinde omnes perpetant, καὶ κατὰ πάντοθεν
 αἶρος προσκρῖ. Legendum esse πύρος pro αἶρος, monet
 priusiam verbum ἀναστέλλοντας bis sequens, ignis re-
 mittit, retroagat emanantes è luna fluxiones, deinde
 verbum ἀναστῆναι, sequitur, quod ad ignem pertinet.
 Preterea vox αἶρος sequens, constructa cum intelle-
 ctu his, ὁ πύρος πάντοθεν προσφερομένου πρὸς τὴν σε-
 λήνην, καὶ τὸν περίξ αἶρα αὐτῆς ἀναστέλλοντας, est e-
 nim alius modus. Privolum autem feret, αἶρος αἶρα
 ἀναστῆλλοντας. Denique sequens paullo inferius, ἰσι-
 μῆσις. Corrupte huic lectioni occasione dedit quod
 precedit, ἀπὸ τῶν αἰερί αἶρος προσφερομένων, quod de
 istius circumferentia rectè legitur. Totam hanc de
 area orationem Epicuri, conjecturis suis & mutatio-
 nibus corrupte Gallendus. Idem.
 156 Κύκλω περιμητῆσιν τὸ νεφεοειδῆς] Sentus hanc lec-
 tionem possit. Et sequitur, εἰς τὸ τὸ περιφῆσιν περὶ
 αὐτῆν, καὶ παχυμερῆς περιστήσαι, Balfieensis & Ste-
 phanae, κύκλω στίσι τῆς εἰς, et Romani, κύκλω εἰς.
 Corrupte aut mutilè omnes. Idem.

DIOPENIS LABARTII.

Nann

βιασασάντων τινος ρεύματος, ἢ τῆς θερμασίας¹¹⁷ ἐπιπηδαίον πυκνωμάτων ἐπιλαμβάνουμένης, εἰς τὸ τοῦτο ἀπεργάσασθαι. κομῆται ἀστέρες γίνονται, ἧτοι πύρος ἐν τόποις τισὶ διὰ χρόνων τινῶν ἐν τοῖς μετεώροις συστρεφομένου ἢ καὶ περιστάσεως γινόμενης, ἰδίαν τινὰ κίνησιν διὰ χρόνον τοῦ οὐρανοῦ ἰσχυροῦς ὑπὲρ ἡμᾶς, ὥστε τὰ τοιαῦτα ἀστρα ἀναφανῆναι· ἢ αὐτὰ ἐν χρόνοις τισὶν ὀρμησῶν διὰ τινὰ περιστάσιν, καὶ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς τόπους ἔλθειν καὶ ἐκφανῆ γενέσθαι. τήν τε ἀφάνισιν τούτων γίνεσθαι παρὰ τὰς ἀντικείμενας ταύτας αἰτίας, ἔτε τινὰ ἀναστρέφεται¹¹² οὗτοι οὗτοι. * ὁ συμβαίνει, οὐ μὲν τῷ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου ἐστάναι, ¹¹³ περὶ δὲ τὸ λοιπὸν περιστρέφεται, (καθὰπερ τινες φασὶν) ἀλλὰ καὶ τὰ δὴνη αἶρος ἔγκυλοι αὐτῷ περιστάναι, ἢ κωλυτικῆ γίνεται τοῦ περιπολεῖν, ὡς καὶ τὰ ἄλλα· ἢ καὶ διὰ τὸ ἐξῆς· ἰεν αὐτῆς ὕλην ἐπιτηδεῖαν μὴ εἶναι, ἐν δὲ τοῦτο τῷ τόπῳ ἐν ᾧ κείμενα θεωρεῖται, καὶ κατ' ἄλλους πλείονας τρόπους τοῦτο δυνατὸν συντελεῖσθαι, ἢν τις δύνηται τὸ εὐμφανὸν τοῖς φαινόμενοις συλλογίσασθαι. τινὰ τῶν ἀστρῶν πλατῆσθαι, εἰ οὗτοι ταῖς κινήσεσι χρώμενα συμβαίνει, τινὰ δὲ μὴ κινεῖσθαι ¹¹³ ἐνδέχεται μὲν καὶ παρὰ τὰ κινούμενα ἐξ ἀρχῆς οὕτω κατηναγκάσθαι, ὥστε τὰ μὲν κατὰ τὴν αὐτὴν δὴνη φέρεσθαι ὁμαλῆ οὖσαν, τὰ δὲ, κατ' αὐτὴν ἄρα τισὶν ἀνωμαλίας χρωμένῃ· ἐνδέχεται δὲ καὶ καθ' οὓς τόπους φέρεται, οὐ μὲν παρεκτάσεις αἶρος εἶναι ὁμαλᾶς, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνοδοῦσας κατὰ τὸ ἐξῆς, ὁμαλῶς τε ἐκκαύσας· οὐ δὲ ἀνωμαλούς οὕτως, ὥστε τὰς θεωρούμενας παραλλαγὰς συντελεῖσθαι. τὸ δὲ μίαν αἰτίαν τούτων ἀποδοῖναι, πλεοναχῶς τῶν φαινόμενων ἐκκαλουμένων, μακρὸν, καὶ οὐ καθήκοντως πραττόμενον ὑπὸ τῶν τῆς ματαίων ἀστρολογίαν ἐξηλακτόν, καὶ εἰς τὸ κενὸν αἰτίας τινῶν ἀποδοῖνόντων, ὅταν τὴν θεῖαν φύσιν μηδαμῆ

¹¹⁷ ἐπιπηδαίον πυκνωμάτων] Ita lego pro πυκνωμάτων quod nihil est. Sequitur §. 115. ἐν πυκνωμασι τινὶ δὲ μολυβδαῖον. Praecessit, περὶ χρωμῆς. unde hic posset esse περὶ χρωμῆς. M. Meibom.

dam, five extrinsecus fluxu aliquo impellente, five calore idoneas densitates, ad id efficiendum, arripiente. Comete stellae sunt, five quod ignis quibusdam in locis, temporibus suis in sublimi convenit. aut quod per circumstantiam propriam quandam motum certis temporibus caelum supra nos tenent, ut huiusmodi apparent stellae: five quod ipsae temporibus quibusdam ob aliquam circumstantiam moveantur, atque ad loca nostra declinant, et manifestae fiant. Harum item defectus fieri propter his oppositas causas, quando earum quaedam partes revertuntur. * Quod contingit, non modò quòd pars hae mundi flet, circa quam versatur reliqua (ut quidam ajunt) sed quod aëris vertigo circularis ipsam circumflet, quae impedimentum sit ut ne circumflet, sicut et stellae reliquae: five etiam quòd deinceps materia illis congrua non sit, sed hoc in loco ubi constituta cernuntur. Etiam aliis plurius modis hoc fieri potest. i. si quis quod is quae adparent consonet, ratiocinando colligere valeat. Vaga quaedam sidera ferri contingit, si motibus suis ita utantur, quaedam verò sine motu esse. * Illa quidem potuerit praeter leges eorum quae in circuitu moventur, ita ab initio moveri coacta esse, ut alia quidem secundum eandem ferantur vertiginem, quae aequalis sit; alia verò secundum eam quae simul inaequalitatibus quibusdam utatur. Fieri autem potest ut quibus feruntur locis, alicubi aëris extensiones sint planiores, quae eodem versus ordine compellant, et aequaliter ardeant; alibi verò adeo inaequales, ut et quae videntur immutationes fiant. Enimverò unam istarum rerum causam assignare, cum multiplicem ea quae adparent praebent, insanè et minimè congruè ab his fit qui vanam astrologiam depercut, frustra quae quorundam causas reddunt, quandoquidem divinam naturam nosquam hūc absolunt ministeris.

¹¹⁸ Περὶ δὲ τὸ λοιπὸν περιστρέφεται] Corruptè hic legitur ἀναστρέφεται. Helychus tamen, ἀναστρέφεται, περιχρωμῆς. quod hic locum non habet. Idem.

¹¹⁴ * Sidera quaedam non adaequā alia conspici contingit, cum quoddam tardiore motu circumferantur quando eundem orbem circumcunt; tum quod contrario ferantur motu, ab eadem abducta vertigine; tum etiam quod circumferantur, alia majore loco, minore alia, cum eandem vertiginem ambiunt. Porro simpliciter de his desinire, illis convenit qui prodigia confingere apud vulgus volunt. Quae autem cadere dicuntur stellae, et ex parte, et ex collisione sua fieri possunt; et quod illuc exclant, quocumque expiratio fuerit; sicuti et de fulminibus diximus. * Ex concursu quoque atomorum ignem efficiunt, consensu incidente ut hoc fiat: ac secundum motum quocumque impetus a principio secundum concursum fuerit. Ex collectione item venti in condensationibus quibusdam nebulae praferentibus specie, secundum ignitionem horum per involutionem; deinde per eruptionem è continentibus, et in quemcumque locum impetus fuerit, motu quoque in eum subsequente. Sunt et alii modi quibus hoc fiat, non pauci. Porro significationes quae super quibusdam animalibus fiunt, per tempestatis anni contingentiam eveniunt. Non enim animalia necessitatem aliquam inveniunt ut hiems fiat, neque sedet aliqua natura divina, quae horum animalium observet exitus, ac deinde huiusmodi efficiat significationes. * Neque enim animal quodlibet, modò id sit gratiosius paulò, in ejusmodi stultitiam cadet, nedum id quod plenissimam obtinet felicitatem. Haec igitur omnia, è Pythocles, memoriter tene: ut plurimum enim evades fabulam, et ea quae his genere similia sint conspiciere poteris. Maximè autem teipsum dede ad speculanda principia, et infinitatem, et quae his similia sunt; praeterea iudicandum instrumenta et perturbationes, et id cuius gratia illa exquirimus. Haec enim in primis considerata, causas quoque particularium rerum cognitu faciles facient. Qui verò istis vel omnino, vel maximè contenti non fuerit, ne ista quidem ipsa

λειτουργίῳ ἀπολύσει. * τινὰ ἀστρα ἀπολειπόμενα τινῶν θεωρεῖσθαι συμβαίνει, καὶ παρὰ τὸ βραδύτερον συμπεριφέρεσθαι ἐν αὐτῶν κύκλῳ περιέντα· καὶ παρὰ τὸ τῆν ἐναντίαν κινεῖσθαι, ἀντισπώμενα ὑπὸ τῆς αὐτῆς δίνης· καὶ παρὰ τὸ περιφέρεσθαι, τὰ μὲν διὰ πλείους τόπου, τὰ δὲ δι' ἐλάττωτος, τὴν αὐτὴν δὴνη περικυλῶντα. τὸ δὲ ἀπλάς ἀποφαινέσθαι περὶ τούτων, καθήκον ἐστὶ τοῖς τερατείεσθαι τι πρὸς τοὺς πολλοὺς βουλομένοις. οἱ λεγόμενοι ἀστέρες ἐκπίπτει, καὶ παρὰ μέρος, καὶ παρὰ τρίμην ἐαυτῶν δυνάταν συντελεῖσθαι· καὶ παρὰ ἐκπῶσιν οὐ ἂν ἢ ἐκπνευμάτωσι γίνεσθαι, καθὰπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀστραπῶν ἐλέγομεν. * καὶ κατὰ σύνοδον δὲ αὐτόμων πυρὸς ἀποτελεστικῶν, συμφιλίας γινόμενης εἰς τὸ τοῦτο τελείσαι· καὶ κατὰ κίνησιν οὐ ἂν ἢ ὀρμῇ κατὰ τὴν σύνοδον ἐξ ἀρχῆς χένηται· καὶ κατὰ πνεύματος δὲ συλλογῆν ἐν πυκνώμασι τισὶν ὀμυχλοεῖσθαι, κατ' ἐκπύρωσιν τούτων, διὰ τὴν κατεῖλητον· εἴτ' ἐπέκεινθιν τῶν περιεχόντων, καὶ ἐφ' ὃν ἂν τόπον ἢ ὀρμῇ γένηται, τῆς φερᾶς εἰς τοῦτον φερόμενης. καὶ ἄλλοι δὲ τρόποι εἰς τὸ τοῦτο τελείσαι ἀμύθητοι εἰσίν· αἱ δ' ἐπισημασίαι αἱ γινόμεναι ἐπὶ τισὶ ζώοις, κατὰ συγκύρημα γίνονται τοῦ καιροῦ. οὐ γὰρ τὰ ζῶα ἀνάγκη τινὰ προσφέρεται τοῦ ἀποτελεσθῆναι χειμῶνα. οὐδὲ καθῆται τις θεῖα φύσις παρατηροῦσα τὰς τῶν ζῶων τούτων ἐξόδους, κατὰ τὰς ἐπισημασίας ταύτας ἀποτελεῖ. * οὐδὲ γὰρ τὸ τυχερὸν ζῶον, καὶ μικρὸ χαριέστερον ἢ εἰς τοιαύτην μαρίαν ἐκπίσθι, μὴ εἶτι τὸ παντελὲς εὐδαιμονίαν κεκτημένον. ταῦτα δὴ πάντα, οἱ Πυθόκληις, μνημόνευσον. κατὰ πολὺτε γὰρ τοῦ μύθου ἐκβῆσθι, καὶ τὰ ὁμογενῆ τούτοις συνορᾶν δύνησθι. μάλιστα δὲ σεαυτὸν ἀπόδος εἰς τὴν τῶν ἀρχῶν, καὶ ἀπειρίας, καὶ τῶν συγγενῶν τούτοις θεωρίαν· ἐπὶ τε κριτηρίων καὶ παθῶν, καὶ οὐ ἐνεκεν ταῦτα ἐκλογίζεσθαι. ταῦτα γὰρ μάλιστα συνθεωροῦμενα, ρηδίας τὰς ὑπὲρ τῶν κατὰ μέρος αἰτίας συνορᾶν ποιήσῃ. οἱ δὲ ταῦτα μὴ καταγαπήσαντες, ¹¹⁹ ἢ μὴ μάλιστα, οὕτε αὐτὰ

¹¹⁹ ἢ μὴ μάλιστα] Exciderat particula καὶ. Meibom.

ταῦτα καλῶς συνθεωρήσαιν ἄν, οὐτέ οὐ ἕνεκεν δει θεωρεῖν ταῦτα περιποιήσαντο. ταῦτα αὐτῶ καὶ περὶ τῶν μετεώρων δοκεῖ.

117 * Περὶ δὲ τῶν βιωτικῶν, καὶ ὅπως χρῆ τὰ μὲν ἡμᾶς ἐκφύγειν, τὰ δ' αἰρεῖσθαι, οὕτως γράφει. πρότερον δὲ διελθόμεν ἅ τε αὐτῶ δοκεῖ περὶ τοῦ σοφοῦ, καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ. βλάβας εἰς ἀνθρώπων, ἢ διὰ μίσος, ἢ διὰ φθόνον, ἢ διὰ καταφρόνησιν γίνεσθαι. ἂν τὸν σοφὸν λογισμῶ περιγίνεσθαι. ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπάξ γενόμενον σοφόν, μικρὴν τὴν ἐναντίαν λαμβάνειν διάθεσιν, 160 μὴ ἰσχυρῶς ἐκείνην. 161 πάθει μὲλλον συσχεθῆσθαι οὐδὲν ἐμπεισθήσθαι πρὸς τὴν σοφίαν. οὐδὲ μὴ ἐν πάσης σώματος ἕξεως σοφὸν γινέσθαι. οὐδ' ἐν παντὶ ἔθνη.

118 * κἂν στρεβλωθῆ δ' ὁ σοφός, εἶναι αὐτὸν εὐδαίμονα. μόνον τὸ χάριν ἔχειν τὸν σοφόν, φίλους καὶ παρούσι, 162 καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως, διὰ τὸ ἰ-

rectè conspiciere poterunt, neque ejus rei gratia illa conspicienda erant, consecuti sunt. Hac ille et de caelestibus corporibus opinatus est.

* Ceterum de his quae ad vitam moderationem pertinent, quoniam modo eligenda alia, alia repudianda sunt, sic scribit. Primum autem quid de sapiente ipse opinetur, et alii qui ejus secta sunt, exponamus. Detrimta quae ex hominibus, si ve odii, si ve invidiae, si ve contemptus causa sunt, sapientem autumam ratione superare. Eum verò qui femel fuerit sapiens, in contrarium habitum transire non posse, nec sponte variare. Perturbationibus obnoxium quidem fore: sed nullo inde ad sapientiam impedimento. Nemo tamen ex omni corporis habitū, neque in omni mentis dispositione fieri sapientem. * Etiam si torquetur sapiens, futurum tamen saluberrimum fore. Gratiam amicorum, praesentibus aequè ac absentibus habi-

160 Μὴ πλάττειν ἐκείνην πάθει μᾶλλον συσχεθῆσθαι. Lege, μὴ πλάττειν ἐκείνην πάθει ἄλλοκοῦτος συσχεθῆσθαι, nec multo aliter Ambrosius. If. Cas. Μὴ ἰσχυρῶς ἐκείνην. Ita scribo pro μὴ πλάττειν. Deinde tres editiones legunt. πάθει μᾶλλον συσχεθῆσθαι. οὐδ' ἂν ἐμπεισθῆς πρὸς τὴν σοφίαν. deinde, γινέσθαι αὐ. sed pro ἔθνη Aldobrandinus solus, ἔθνη, quod veritate, neque in omni more. forsan ἔθνη legendum conjicit, quod facilius locum inveniret. M. Meibom.

161 Πάθει μᾶλλον συσχεθῆσθαι, οὐδ' ἂν ἐμπεισθῆς πρὸς τὴν σοφίαν. Quid nobis de hoc loco videretur, jam initio, ubi de Aldobrandiniana versione in genere differimus, indicavimus. Mibi sine sensus iam obvisus, ex verbis, sine ulla mutatione. Quid enim ad πάθει fuerit hoc loco, quàm quae ad τὸν σοφόν μὴ πλάττειν, nuncupat alibi idem Epicurus, in Epistola quam exhibet Antonius noster De re ipsa, lib. ix. ubi etiam τὸ ἀπαξ γινέσθαι (ut hic τὸ σοφόν, quae in Epicuri philosphia ἰσοδυναμοῦσι) nihil obstat contendi: & mox Antonius in eandem sententiam, καὶ ἀφιστάσθαι φιλοσοφίας, &c. Et quàm multi praeterea veteres hoc idem dixere, ἔλθωσι nos, seu afficiδυσθῆσθαι (ut more Christiano loquamur:) meliores fieri: ut non alia fere fitrimus observatio. Plinius alibi (ni fallor) egregiè, compendiosissimam illam ad philosphiam, seu sapientiam viam statuit. Viri docti, qui haec cum superioribus suis, μὴ πλάττειν, &c. conjungunt, praeter consuetudinem suam, à vulgata lectione nimis recedunt: & postiora verba inaccessibilia haec commentariis conciliant nobis relinquunt. Ad superiora autem illa quod attinet, cui ex istis dicitis μὴ πλάττειν ἐκείνην, non

incommodus omnino sensus elici queat, omnia simpliciter agere; non dissimulare sapientem: cum tamen alibi quoque eadem verba occurrant, μὴ πλάττειν ἐκείνην, sapientem non cogere, vel, nihil invidiam agere: ego hoc praefendum puto. Ab hac tamen regula paullo post excipienda docet, quae sunt κατὰ περιστάσειν. Cum enim dicitur, sapientem non ducere uxorem (ita enim docent in Notis ibi viri docti:) addit, κατὰ περιστάσειν δὲ περὶ βίου (id est, ingruente & urgente necessitate:) γαμήσιον, καὶ διαπραχθεῖσθαι τὰς (ita enim; non τινὰς, ut excusatum est, sententia requirit:) id est, & uxorem ducendum esse, & in aliis quibusdam (si res exigat) ἄλλα πρᾶξιον ἀσφραγισθῆσθαι: si ve de rigore placiorum suorum remissum, sequitur, οὐδὲ μὴ τρεῖς ἢ μῆθη, &c. non intellegendum inaequales: sed nihil ad hoc, quod hic agimus. Nunc si quis hoc non agere, unde tantum animi huius delicatulo, ut sapientem non solum malis & passionibus suis ad sapientiam proficere, sed & in tormentis, ut mox sequitur habet, imo in Phalaridis tauro, ut apud Senecam legimus, beatum esse afferat, respondere Cicero, haec meta κατὰ δόξαν hominum vanissima fuisse, & nihila à tota ejus philosphia (quod & nos verissimum pronuntiamus:) dici posse alienum. Sed jam taceat inutilis operæ. Definamus igitur. M. Meibom.

162 Καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως. διὰ τὸ ἔθνη. Ita Basilensis & Stephanice, sed obscuro fenece, nec melior Aldobrandini lectio, ὁμοίως. ὁ ἴσχυς τῶν κῆρ στρεβλωθῆσθαι. Ex diffusioribus haec commentariis conciliant excipit hic Diogenes: & inderotario male quandoque coherens & obscura. M. Meibom.

turam sapientem solum. nec tamen, si vel torquetur ille, clamabit, et ejulabit. Mulieri item non congressurum sapientem, quam leges attingere vetant, ut Diogenes in Epitome Epicuri dogmatum moralium ait. Neque cruciati affecturum servos; verum miscrurum, veniamque daturum probò cuidam. Amaturum sapientem negant. Neque sepulture curam habiturum. Neque à deo amorem immitti, ut in XII. Diogenes refert. Neque item oratoriae daturum operam. Concubitus, inquam, nihil quidem unquam profuit, optabile

119 verò si non nocuerit. * Uxorem tamen daturum ac liberos procreaturum sapientem, ut Epicurus in Ambiguis, et in libris De natura. Ceterum pro vitæ interdum conditione non daturum uxorem, a verboque inde animo fore aliquos. Neque iram servaturum in ebrietate, ut Epicurus in Symposio. Neque accessurum ad rem publicam, ut in primo De vitis, neque tyrannidem quaesiturum. Neque Cynico more victurum, ut in secundo De vitis. Neque unquam medicum futurum. Ceterum et si oculis orbatus sit, vitæ tamen participem futurum, ut in eodem ait. In meore item fore sapientem, ut ait Diogenes in V. Electorum. Judicio quoque experturum. Et ingenii monumenta relicturum. Non autem in celebritate Graeciae recitaturum. * Opibus provisorium, et futurum. Rus amaturum. Fortune strenue se oppositurum. Amicum neminem avorum sibi comparaturum. Bonæ famæ haectenus provisorium, ut ne contemptum habeatur. E publicis spectaculis majorem ceteris voluptatem capturum. Peccata esse inaequalia. Sanitatem quibusdam conducere; aliquibus verò indiffe-

δοῦ ἢ τε μὲν τις στρεβλοῦται, ἐνθα καὶ 169 μὴ καὶ οἰμῶζει. γυναικὶ τὸ ἐμυγεσθαι τὸν σοφὸν ἢ οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσι, ὡς Φησι Διογένης ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Ἐπικουρίου ἠθικῶν δογματικῶν. 164 οὐτε καλᾶσιν οἰκίταις, εἰλήσει μὲν τοι, καὶ συγγνώμην τινὴ ἔχειν τῶν σπουδαίων. εἰσθήσεσθαι τὸν σοφὸν οὐ δοκεῖ αὐτοῖς. εὐδὲ ταφῆς Φρονεῖν. οὐδὲ θεωπεμπτον εἶναι τοῦ εἰρωτά, ὡς Διογένης ἐν τῷ 13. Φησὶ. οὐδὲ ἠγορεύειν καλῶς. συνοσίη δὲ (Φασὶν) ἄνωγε μὲν αὐδέποτε, ἀγαπητὸν δὲ εἰ μὴ καὶ ἐβλαβέν. * 165 καὶ μὴν καὶ γαμήτην καὶ τεκνοποιήσιν τὸν σοφόν, ὡς Ἐπικουρος ἐν ταῖς διαπορίαις, καὶ ἐν ταῖς περὶ Φίλων. κατὰ περιστάσειν δὲ περὶ βίου οὐ γαμήσειν, καὶ διαπραχθεῖσθαι τινὰς. 166 οὐδὲ μὴν τρησῆσθαι ἐν μῆθῃ, Φησὶ ὁ Ἐπικουρος ἐν τῷ συμποσίῳ. οὐδὲ πολιτευσέσθαι, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ περὶ βίου, οὐδὲ τυραννεύσειν. οὐδὲ κινεῖν. ὡς ἐν τῇ δευτέρῃ περὶ βίου. οὐδὲ πταχέσειν. ἀλλὰ καὶ πρῆβεις τὰς ἕξεις, μετῆσειν αὐτὸν τοῦ βίου, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ Φησὶ. καὶ λυπηθήσεσθαι δὲ τὸν σοφόν, ὡς ὁ Διογένης ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἐπιπέκτων, καὶ δικασέσθαι, καὶ συγγράμματα καταλείψειν οὐ πανηγυρεῖν δὲ. * κτήσεως προνοήσεσθαι, 120 καὶ τοῦ μέλλοντος. Φιλαγῆσειν, τύχη τε ἀντιτάξεσθαι, 167 Φίλων τε οὐδένα κτήσεσθαι. εὐδαίμονος ἐπὶ τοσούτῳ προνοήσεσθαι. εἰς ἴσον μὴ καταφρονήσεσθαι. μᾶλλον τε εὐφρανθήσεσθαι τῶν ἄλλων ἐν ταῖς βεβήλαις. ἀμαρτήματα, ἀ-

163 Μὴ καὶ οἰμῶζει. Lepo ἔθνη καὶ ἰα. Cf. Cas. 164 Οὐτε καλᾶσιν οἰκίταις. Puto verius, τὸς τὸ οἰκίταις καλᾶσιν. Idem. 165 Καὶ μὴν καὶ γαμήτην καὶ τεκνοποιήσιν. Non haec fuit Epicureorum vulgo sententia. Arrianus de Epicuro lib. III. cap. 7. ἰσχυρῶς Ἐπικουρίου πλάττειν ἢ γαμήσειν, οὐδ' ἔθνη. οὐ γὰρ γαμήσειν, οὐδὲ τεκνοποιήσιν. ideo vocat Epictetus haec secta Epicuri ἀμαρτήματα πῶλον, ἀμαρτήματα οἰκίας. Vide ejusdem lib. II. cap. 20. Lege igitur, καὶ μὴν γαμήσειν, quod & Galeus meus videt. Idem. 166 Οὐδὲ μὴν τρησῆσθαι. Mōν scribo pro μὴν. Itam super computatione contractam videtur intelligere. Corruptum esse locum satis adparet. M. Meibom.

167 Φίλων τε οὐδένα κτήσεσθαι. Putabam falsam electionem: fuit namque φιλοφιλία propria Epicureorum laus, ut ante notavimus. Praetera sic infra scriptum memineram. Παρὸ μὴ γινέσθαι τὸν τὸς φίλους κτήσειν. Sed ex epistola Senecae nona didici nihil esse mutandum. If. Casaub. Φίλων τε οὐδένα ... κτήσεσθαι. Excidisse vocem unam aut alteram, cerum est. malevoli librarii fortasse culpa. ut & bona hujus placita traduceret. Amicitiam enim vel maxime conciliandam statuerebat Epicurus. Ceterum haec ita quae missus sequuntur, diu mōnτο πρὸς καταρτήσεσθαι, juncta olim fuisse, arbitrari quis possit. M. Meibom.

πιστά είναι. καὶ τὴν ὑγίαιαν τοῖ μὲν ἀγαθὸν τοῖ
 δε, ἀδιόφορον. τὴν δὲ ἀνδρείαν φύσει μὴ γίνε-
 σθαι· λογισμὸς δὲ τοῦ συμφέροντος· καὶ τὴν φι-
 λαν διὰ τὰς χρείας. δεινὸν μὲν τοῦ προκαταρχε-
 σθαι· καὶ γὰρ τὴν γῆν σπείρομεν) συνίστασθαι
 121 δὲ αὐτὴν κατὰ κοινωσίαν ἐν ταῖς ἡδοαῖς. * τὴν εὐ-
 δαιμονίαν διχρῶ νεύσθαι· τὴν τε ἀκροτάτην, οἷα
 ἐστὶ περὶ τὸν θεόν, ἐπίτασιν οὐκ ἔχουσαν· 122 καὶ
 τὴν ἀνθρωπίνην, ἔχουσαν προσθήκην καὶ ἀφαι-
 ρεῖσιν ἡδονῶν. εἰκόνας τε ἀναθήσειν εἰ ἔχει, 120 ἀ-
 διαφόρος ἔχει ἂν μὴ σχολῆ. μόνον τε τὸν σοφὸν
 ὀρθῶς ἂν περὶ τε μουσικῆς καὶ ποιητικῆς διαλέξε-
 σθαι. ποιήματα τε ἐνεργεῖν, οὐκ ἂν ποιῆσαι. 120 οὐ
 κενεῖται τε ἐτέρον ἑτέρον σοφώτερον. χρηματίζεσθαι
 τε, ἀλλ' ἀπο μόνης σοφίας ἀπορήσασθαι. καὶ μέ-
 ναρχον ἐν καιρῷ θεραπεύσειν. καὶ ἐπιχαρίσεσθαι
 τινὲς ἐπὶ τῷ διορθωματι. καὶ σχολὴν κατασκευά-
 σειν· ἀλλ' οὐχ ὥστε ἐχλαγωγῆσαι. καὶ ἀναγνώ-
 σεσθαι ἐν πληθεί· ἀλλ' οὐχ ἐκέντα· δογματίζειν τε,
 καὶ οὐκ ἀπορήσειν. καὶ καθ' ἕνους ἔμειν εἰσεσθαι.
 καὶ ὑπὲρ Φίλου ποτε τεβήξεσθαι. ταῦτα δευκὶ αὐ-
 τοῖς περὶ τοῦ σοφοῦ. μετῖτεον δὲ ἐπὶ τὴν ἐπιτολήν.

Ἐπικουρος Μεναικῆ χάριεν.

122 * Μῆτε νέος τις ἂν μελλέτω φιλοσοφῆν· μῆτε
 γέρον ὑπάρχων κοπιᾶτω φιλοσοφῶν. οὔτε γὰρ
 αἰώρος οὐδείς ἐστιν, οὔτε πάρος πρὸς τὸ κατὰ
 ψυχὴν ὑγιαίνειν. ὁ δὲ λέγων ἢ μήπω τοῦ φιλο-
 σοφῆν ὑπάρχων ὄραν, ἢ παρεληλυθέναι τὴν ἄ-
 ραν, ὁμοῖος ἐστὶ τῷ λέγοντι· πρὸς εὐδαιμονίαν
 ἢ μὴ παρῆναι τὴν ἄραν, ἢ μηκέτι εἶναι. ὥστε φι-
 λοσοφῆτέον καὶ γέροντι καὶ νέω· τῷ μὲν, ὅπως
 γηράσκων νεώτεροι τοῖς ἀγαθοῖς, διὰ τὴν χάριν τῶν
 γηρονότων· τῷ δὲ, ὅπως νέος ἄμα καὶ παλαιός
 ἢ, διὰ τὴν ἀφελίαν τῶν μελλοντων. μελετᾶν οὐκ
 χρεῖα τοιοῦτα τὴν εὐδαιμονίαν, εἴπερ παρού-
 σης μὲν αὐτῆς, πάντα ἔχομεν· ἀπούσης δὲ,
 ἴσοις καὶ φαντασίαις. Siquidem si adfit illa,

168 Καὶ τῆ ἀδρακίαν, ἔχουσαν προσθεῖναι] Addidi
 voces ἀδρακίαν, ἔχουσαν. quae commediffimum sen-
 tum restituit. Idem.
 169 ἀδιαφόρος ἔχει ἂν μὴ σχολῆ] Ita hoc loco
 scriptum olim fuisse ut exultimen, faciit vox ἀνα-

rentem esse. Fortitudinem per naturam
 non contingere, sed ratione commodique
 notatione. Amicitiam usque gratia conciliari;
 à nobis tamen inofusandum: nam
 et terram ferimus. Conficere illam volup-
 tatum consortio. * Felicitatem bifariam
 intelligi; supremam illam, quae in Deo
 est, quae incrementum non admittit: et
 humanam, quae et adjectionem habeat et
 ablationem voluptatum. Imagines quo-
 que posituram, si habeat; indifferentem
 fore, si non habeat. Solumque sapientem
 rectè de musica et poetica verba factu-
 rum. Poemata recitaturum, non factu-
 rum. Non commotum iri si alter altero
 dicatur fuisse sapienter. Quaesitum factu-
 rum, sed ex sapientia sola, si inopia la-
 bore. Principem in tempore obsequio
 culturam. Gratulaturumque alicui quod
 rem restituerit. Scholam item habiturum;
 non sanè ut ingentem frequentiam cogat.
 Recitaturumque in multitudine, sed non
 fronte. Dogmata quoque illaturum, et
 non dubitaturum. In fomis quoque sibi
 filimile futurum. Ac pro amico quando-
 que moriturum. Ista quidem illi opinan-
 tur de sapiente. Verùm transeundum jam
 ad epistolam.

Epicurus Menaeo cedere.

Neque juvenis quisquam dum est, phi-
 losophari negligat; neque senex cum sit,
 philosophando fatigetur. Neque enim
 quisquam aut aetatem non attigit, aut a-
 etatem excelsit, ut ad animi sanitatem con-
 tendat. Qui autem dicit aut nondum phi-
 losophandi tempus esse, aut tempus praeter-
 iisse, ei similis est qui dicit, ad bea-
 tam vitam aut non adesse tempus, aut non
 amplius esse. Philosophandum igitur et fe-
 ni et juveni. illi quidem, ut senescens in
 virtutibus vigeat praeteritorum gratia;
 huic, ut juvenis una et vetulus sit, eò quòd
 futurorum careat metu. Meditandum et-
 omnia suppetunt; si verò abfit, agimus

168 Καὶ τῆ ἀδρακίαν, ἔχουσαν προσθεῖναι] Addidi
 voces ἀδρακίαν, ἔχουσαν. quae commediffimum sen-
 tum restituit. Idem.
 170 Οὐ κενεῖται τε ἐτέρον ἑτέρον] Ita Stephanice, sed Al-
 brandini, οὐκ ἐστὶν τε ἐτέρον. alterum altero sapien-
 tiorum non esse. Italdia [revertenti]. Idem.

123 omnia, ut illam habeamus. * Quae autem
 assidue te admonent, ea et age, et me-
 ditare, bene vivendi elementa haec esse
 arbitrans. Primum quidem, Deum esse a-
 nimal immortale ac beatum, puta, sicut
 communis de Deo dicitur intelligentia; ni-
 hil illi aut ab immortalitate alienum, aut
 à beatitudine, applicans. Ceterum omne
 quod illius cum immortalitate beatitudi-
 nem fervare possit, de eo opinare. Dii
 nempe sunt, et certa est illorum cognitio;
 non autem tales sunt cujusmodi eos vul-
 gus arbitratur: neque enim eos quales
 putat, observat. Impius autem est non
 qui tollit multitudinis Deos, sed qui Diis
 124 opinionem multitudinis applicat. * Non
 enim sunt anticipationes, sed opinionationes
 falsae quae vulgus de Diis sentit. Hinc
 detrimenta maxima pessimis quibusque à
 Diis inferuntur: et commoda item, probis
 Nam propriis semper virtutibus delectati
 similes amplectantur, omne quod hujus-
 modi non est, alienum existimantes. Con-
 fusce autem arbitrari nihil ad nos perti-
 nere mortem. Bonum enim omne ac ma-
 lum in sensu est; sensus autem privatior,
 mors est. Unde recta cognitio, quòd ni-
 hil ad nos fit mors, id efficit ut mortali
 quod in vita est fruatur. non infinitum ad-
 jiciens tempus, sed immortalitatis delide-
 rium adimens. * Nihil enim in vita mali
 est ei, qui verè comprehendit nihil esse in
 vita privatione mali. Vanus ergo est, qui
 mortem se timere dicit, non quia praesens
 tristitiam allaturus sit, sed quod adfutura
 contemplet. Nam quod praesens nihil per-
 turbat; expectatum, nequiquam confi-
 cit. Itaque, quod malorum horrendum max-
 imè, mors, nihil ad nos. quoniam cum
 nos sumus, mors non adest: cum verò
 mors adest, nos jam non sumus. Neque
 igitur ad viventes, neque ad mortuos per-
 tinet. Nam apud istos illa non est; hi ve-
 rò non sunt amplius. Atqui vulgus mor-
 tem aliquando, ut malorum maximum,

πάντα πράττεμεν εἰς τὸ ταυτην ἔχειν. * ὁ δὲ εἶσι 123
 συνεχῶς παρήγγελλον, ταῦτα καὶ πράττε καὶ
 μελέτα, στοιχεῖα τοῦ καλῶς ζῆν ταῦτ εἶναι δια-
 λαμβάνων· πρῶτον μὲν, τὸν θεόν, ζῶν ἀφθα-
 ρτον καὶ μακάριον νομίζον, ὡς ἡ κινήτου θεοῦ νό-
 σις ὑπεγράφη· μὴδὲν μῆτε τῆς ἀφθαρείας ἀλ-
 λότριον, μῆτε τῆς μακαριότητος ἀνέκειναι αὐτῷ
 πρόσαπτε· πᾶν δὲ τοῦ φιλάττειν αὐτοῦ δυναμέ-
 νον τὴν μετὰ ἀφθαρείας μακαριότητα, περιε-
 τὸν δεῖξαζε. θεοὶ μὲν γὰρ εἰσιν, ἐναργῆς μὲν γὰρ
 ἐστὶν αὐτῶν ἡ γνώσις, οἷος δ' αὐτοῖς εἰ πολλοὶ νο-
 μίζουσι, οὐκ εἰσίν· οὐ γὰρ φιλάττειν αὐτοῖς
 οἷος νομίζουσι. ἀσιβῆς δὲ, οὐχ ὁ τοῦ τῶν πλ-
 λῶν θεοῦ ἀναγῶν, ἀλλ' ὁ τῶν πολλῶν δε-
 ξας θεῖς πρόσαπτον. * οὐ γὰρ προλήψεις εἰσιν, 124
 ἀλλ' ὑπολήψεις· κενεῖται αἰτῶν πολλῶν ὑπὲρ θεῶν
 ἀπροφάσεις· ἔθεν αἰ μέγιστα βλάσται, αἷται
 τοῖς κακοῖς ἐκ θεῶν ἐπάγονται· 121 καὶ ἀφέλειαι,
 τοῖς ἀγαθοῖς. ταῖς γὰρ ἰδίαις ἐκείνων διὰ
 παντὸς ἀρεταῖς τοῖς ἐμοῖους ἀποδέχονται, πᾶν
 τὸ μὴ τοῦτοῦ, ὡς ἀλλότριον νομίζοντες. συνέπι-
 ζε δὲ ἐν τῷ νομίζειν μηδὲν πρὸς ἡμᾶς εἶναι τὸν
 θάνατον. ἐπεὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἐν αἰσθη-
 σει· στήρισις δὲ ἐστὶν αἰσθήσεως, ὁ θάνατος.
 ἔθεν γνώσις ὀρθὴ τοῦ μὴδὲν εἶναι πρὸς ἡμᾶς τὸν
 θάνατον, ἀπολαστοῦν ποιεῖ τὸ τῆς ζωῆς βηγτόν·
 οὐκ ἄπειρον προστιβῆσαι χρόνον, ἀλλὰ τὸν τῆς
 ἀθανασίας ἀφελομένην πέτον. * οὐδὲν γὰρ ἐστὶν 125
 ἐν τῷ ζῆν δεῖνον, τῷ κατελιγμένῳ τῷ γνησίως τὸ μη-
 δὲν ὑπάρχειν ἐν τῷ μὴ ζῆν δεῖνόν. ὥστε μάλιστα
 ἔ λέγων δεδόναι τὸν θάνατον, οὐχ ὅτι λυπήσει
 παρὸν, ἀλλ' ὅτι λυπεῖ μέλλον. ὁ γὰρ παρὸν,
 οὐκ ἐνοχλεῖ· προσδοκῶμενον· κενὸς λυπεῖ. τὸ
 φρικώδες τῶν οὐ τῶν κακῶν ὁ θάνατος, οὐδὲν
 πρὸς ἡμᾶς· ἐπιώηπερ ὅταν μὲν ἡμεῖς οἰμεν, ἔ θά-
 νατος οὐ παρῆστιν· ὅταν δὲ ὁ θάνατος παρῆ, τὸ
 ἡμεῖς οὐκ ἐσμέν. οὔτε οὐν πρὸς τοῦς ζῶντας ἐστὶν,
 αὐτὸ πρὸς τοῦς τετελευτηκώτας· ἐπιώηπερ περὶ
 οὐς μὲν, οὐκ ἐστὶν· εἰ δ', οὐκέτι εἰσίν. ἀλλ' οἰ

171 Καὶ ἀφελίαι τοῖς ἀγαθοῖς] Addidi τὰς ἀγα-
 θῶν, scilicet hanc vocem repositum. Et ita quoque | Meibomius.

πολλοὶ τὸν θάνατον, ὅτε μὲν ὡς μέγιστον τῶν κα-
κῶν Φευγούσιν. ἢ ὅτε δὲ, ὡς ἀναπαύσιν τῶν ἐν
126. τῷ ζῆν ζήσουσιν. * ὁ σφόδρὸν οὐδὲ Φεβείται το
μὴ ζῆν. οὐτε γὰρ αὐτῶ προσίσταται τὸ ζῆν. οὐ-
τε δευῶ ζῆται κακὸν εἶναι τὸ μὴ ζῆν. ὡς περ δὲ τὸ
σιτίον οὐ τὸ πλείον πάντως, ἀλλὰ τὸ ἥδιστον αἰ-
ρεῖται. οὕτω καὶ χρόνον οὐ τὸν μέγιστον, ἀλλὰ τὸν
ἥδιστον καρπίζεται. ὁ δὲ παραγγέλλων τὸν μὲν
νεὸν καλῶς ζῆν, τὸν δὲ γέροντα καλῶς καταστρέ-
Φειν, εὐθὺς ἐστίν, οὐ μόνον διὰ τὸ τῆς ζωῆς ἀ-
σπαστον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν εἶναι μελ-
την τοῦ καλῶς ζῆν, καὶ τοῦ καλῶς ἀποθῆσκαι.
πολύ δὲ χεῖραν καὶ ὁ λέγων.

--- Καλὸν μὲν μὴ Φύναι,

φύνα δ' ὅπως ἄκιστα πύλας αἰδῶσ' περῆσαι.
27 * εἰ μὲν γὰρ περὶ τούτου Φησὶ, πῶς οὐκ ἀ-
περῆται ἐκ τοῦ ζῆν; ἐν ἰστοίῳ γὰρ αὐτῶ τούτ'
ἐστίν, εἴπερ ἢ βεβουλευμένον αὐτῶ θεβαίως· εἰ
δὲ μακρῶμενος, μάταιος ἐν τοῖς οὐκ ἐπιδεχομέ-
νοισι. μνημονεύειν δὲ ὡς τὸ μέλλαν, οὐτε ἡμέτε-
ρον, οὐτε πάντας οὐχ ἡμέτερον, ἵνα μήτε πάν-
τως προσμένονεν αὐτὸ ὡς ἐσόμενον, μήτε ἀπελ-
πίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον. ἀναλογιστέον
δὲ ὡς τῶν ἐπιθυμιῶν αἰ μὲν εἰσὶ Φυσικαί, αἰ δὲ,
κεναί. καὶ τῶν Φυσικῶν αἰ μὲν ἀναγκαῖαι· αἰ
δὲ Φυσικαί μόνον. τῶν δὲ ἀναγκαιῶν, αἰ μὲν
πρὸς εὐδαιμονίαν εἰσὶν ἀναγκαῖαι, αἰ δὲ, πρὸς
τὴν τοῦ σώματος ἀσχησίαν· αἰ δὲ, πρὸς αὐτὸ
128 τὸ ζῆν. * τούτων γὰρ ἀπλανὴς θεωρία πᾶσαν αἰ-
ρέσιν, καὶ Φυγὴν ἐπαναγαγεῖν εἶδεν ἐπὶ τὴν τοῦ
σώματος ὑγιάν, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀταραξίαν.
ἐπεὶ τούτου τοῦ μακαρίου ζῆν ἐστὶ τέλος. τούτου
γὰρ χάριν ἀπαντα πράττομεν, ὅπως μήτε ἀλ-
γῶμεν, μήτε ταρβῶμεν. ὅταν δὲ ἀπαῆξ τούτου
περὶ ἡμᾶς γένηται, λυέται πᾶς ὁ τῆς ψυχῆς χει-
μῶν, οὐκ ἔχοντος τοῦ ζῆν βαδίζειν ὡς πρὸς ἐν-
δον τι, καὶ ἡτεῖν ἕτερον ὡ τὸ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ
σώματος ἀγαθὸν συμπληρωθήσεται. τότε γὰρ ἡ-

171 Οὐδὲ, ἢ ἀναπαύσιν τῶν ἐν τῷ ζῆν. Lege,
ὡς ἀναπαύσιν τῶν ἐν τῷ ζῆν κακῶν ἀποθῆσκαι. nam ex-
cidisse has voces, certum est ex ipsa sententia, quae

fugit; aliquando verò, ut requiem eo-
rum, quae in vita sunt tristitum, desiderat.
* Sapiens igitur neque ne non vivat me-
126. tuit; nec enim illi vivendi potestas juncta
est: neque opinatur mali aliquid esse non
vivere. Quemadmodum verò cibum, non
omnino copiosorem, sed suavillimum eli-
git; ita et tempus non longissimum, sed
suavillimum, carpit. Porro qui juvenem
quidem bene vivere, senem verò bene ex
vita discedere admonet, fatuus est; non
modo ob id quod vita per se optabilis est;
verum etiam quod eadem sit meditatio be-
ne vivendi, ac bene moriendi. Longè au-
tem deterius opinatur, qui dicit,

--- bonum quidem natum non esse;
Aut ubi natus eris mox Orci limen adire.

* Nam si quòd ita crederet hoc dixit, quo-
modo non excedebat ex vita? Id quippe
illi in promptu erat, siquidem haec illi fuis-
set rata sententia. Sin autem irridens, vanus
erat in iis quae irrisionem non admittunt.
Memoria verò tenendum, quod futu-
rum est neque nostram esse, neque om-
nino non nostrum; ut ne tanquam futu-
rum profus id expectemus, neque item
quali profus non futurum desperemus.
Reputandum praeterea concupiscentias
partim esse naturales, partim inanes: at-
que naturalium alias quidem necessarias
esse; alias verò tantum naturales. Necessa-
riae verò quae sunt, partim ad felicitatem,
partim ad vitam ipsam esse necessarias. * Ho-
rum quippe sine errore speculatio facit, ut
128 noverimus quid eligendum, quidve fugien-
dum sit ad bonam corporis tuendam vale-
tudinem, animique quietem. Hic enim fi-
nis est bene beateque vivendi. Huius enim
gratia omnia agimus, ut neque doleamus,
neque perturbemur. Ubi verò semel id pe-
nitens consecutus erimus, solvitur omnis
tempestas animi, cum non possit animal
tendere quasi ad minus aliquid, et aliud
quaerere quo animi corporisque consumi-
metur bonum. Tunc enim voluptate nobis

sine his nulla est: deinde etiam ex interprete, qui
cas legit. At contra in superioribus periodo lege quod
Ambrosium in malis non maximum cogitavit. Il. Cal
opus

opus est, cum ex eo quod voluptas non
addit dolemus; cum autem non dolemus,
non amplius voluptate indigemus. Quo-
circa voluptatem principium ac finem di-
129 cimus beatae vitae. * Hanc enim primum
bonam atque congenitam novimus, atque
ab hac electionem omnem ac delectationem
inchoamus; atque huic occurrimus,
perturbatione tanquam normā bonum
quodvis discernentes. Quoniam verò pri-
mum istud atque institum bonum est, id-
circo non omnem voluptatem eligimus;
verum saepe pleraeque transgredimur;
quando ex his major nos molestia sequi-
tur; doloresque nonnullos voluptatibus
praestare arbitramur, quandoquidem ex
diutina toleratione dolorum major nos
voluptas sequitur. Omnis itaque voluptas
eò quod naturam familiarem habet, bo-
num est; non tamen eligenda omnis: sic-
130 ut et in dolorum malum est, non tamen
semper quisvis repudiandus est. * Com-
mensione itaque, et utilium inutiliumque
respectu haec omnia judicare convenit. U-
timur enim bono quibusdam temporibus
ut malo; contra verò malo, tanquam bo-
no. Frugalitatem praeterea magnum ex-
cellitimum bonum, non ut semper utamur
modicis, verum ut, cum multa non
habemus, utamur paucis, credentes verif-
simè illos magnificentia frui suavillimè
qui illa minimam indigent. et quod natu-
rale est id omne esse facile parabile; quod
verò inane, id difficile parari posse. Da-
pes item simplices aequam magnifico lu-
xui adferre voluptatem, quando omne
quod dolorem per indigentiam adferrebat
131 sublatum sit. * Panis ergo cibarius, et aqua
summam voluptatem afferunt, cum egens
quis illa in cibum fumit. Itaque simplici-

173 ὅταν δὲ μὴ ἀλγῶμεν] Haec verba addidi, quae
egregium huic loco sensum restituant. M. Meibom.
174 καὶ μάλα καὶ νέος] Quid μάλα sit docet
Helychius: Μαῖα, ἀφίστα πύλας ἀπὸ τῆς ἀπείρου.
Μαλα, solentia (hordeum decorticatum) mista est sub-
tilis aqua oleo. Coctam fuisse, haud dubium. Hac
pulsae omnis olim Asia utebatur; & nunc quoque Euro-
pa, sed praeteritum septentrionalis, ea utitur, maxi-
me in caena. Pro hordco decortico Angli unnumera-
menacea possunt. Dani, & alii populi, etiam sago-
DIOGENIS LAERTII.

δουῆς χρεῖαν ἔχομεν, ὅταν ἐκ τοῦ μὴ παρῆναι
τὴν ἡδονὴν ἀλγῶμεν. ἢ ὅταν δὲ μὴ ἀλγῶμεν,
οὐκέτι τῆς ἡδονῆς δεόμεθα. καὶ διὰ τούτου τὴν ἡ-
δονὴν ἀρχὴν καὶ τέλος λέγομεν εἶναι τοῦ μακα-
ρίου ζῆν. * ταύτην γὰρ ἀγαθὸν πρῶτον καὶ συγ-
129 γενικὸν ἔγνωμεν, καὶ ἀπὸ ταύτης καταρχόμεθα
πάσης αἰρέσεως καὶ Φυγῆς, καὶ ἐπὶ ταύτην
καταντάμεν, ὡς καὶ οὐ τῶ παλαιοῦ ἀγαθὸν
κρίνοντες. καὶ ἐπεὶ πρῶτον ἀγαθὸν τοῦτο καὶ συμ-
Φυτον, διὰ τούτου καὶ οὐ πᾶσαν ἡδονὴν αἰρούμε-
θα· ἀλλ' ἐστίν ὅτε πολλὰς ἡδονὰς υπερβαίνομεν,
ὅταν πλείον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς εἰς ταῦτα ἐπιταί.
καὶ πλάσας ἀλγῆδονας ἡδονῶν κρείττους νομίζο-
μεν, ἐπειδὴν μείζων ἡμῖν ἡδονὴ παρακολουθεῖ,
πελὴν χρόνον ὑπερμεινέμεν τὰς ἀλγῆδονας. πᾶ-
σα οὖν ἡδονὴ διὰ τὸ Φύσιν ἔχειν οἰκίαν, ἀγα-
θὸν οὐ πᾶσα μὲν τι αἰρετὴ· καθάπερ καὶ ἀλ-
γῆδων πᾶσα, κακόν· οὐ πᾶσα δὲ αἰεὶ Φευκτὴ
πεφυκῖα. * τῆ μὲν τοῖς συμμετρῆσει, καὶ συμ-
130 φερόντων καὶ ἀσυμφερόντων βλάψει, ταῦτα πάν-
τα κρίνει καθῆκει. χρώμεθα γὰρ τῷ μὲν ἀγα-
θῷ, κατὰ τινὰς χρεῖνας, ὡς κακῷ· τῷ δὲ κα-
κῷ, τὸ ἐμπάλιν, ὡς ἀγαθῷ. καὶ τὴν αὐτάρ-
κειαν δὲ ἀγαθὸν μέγα νομίζομεν, οὐχ ἵνα πάν-
τως τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα· ἀλλ' ὅπως, εἰ μὴ
ἔχωμεν τὰ πολλὰ, τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα, πε-
πεισμένοι γνησίως ὅτι ἥδιστα πολυτελείας ἀπα-
λαύσομεν οἱ ἥδιστα ταύτης δεόμενοι. καὶ ὅτι τὸ
μὲν Φυσικὸν πᾶν, ἐπιρριτόν ἐστι· τὸ δὲ κενόν,
δυσπείριστον. εἰ τε λιτὴ χυλὰ ἴσκη πολυτελεῖ
διαίτη τὴν ἡδονὴν προσφέρουσι, ὅταν εἴπω τὸ
131 ἀλγῶν κατ' ἐνδομὴν ἐξαιρέσει. * 174 καὶ μάλα καὶ
ὑδαρ τὴν αἰροτάτην ἀποδοῦσιν ἡδονὴν, ἐ-
πειδὴν ἐνδομὴν τὴν αὐτὰ προσενέγκηται. τὸ

pyro frequenter. Ceterum erimia sumt haec omnia
quae de facili Sapiens victu hic commendat Epicu-
rus. Nec verbis ludat, quando totum mundumque
victum aequalem simplicibus epulis voluptatem adferre
dicit. Adde luxuriosum, neperisque omnes, & Epicu-
ri voluptates ex his verbis distare, easque sectanti-
um, sine sumptu parabiles quot die, & vere constan-
tes. labore enim & continentia comparatur. ut γὰρ
δι' ἡδονῆς οἱ ἐπιρριτοὶ τὴν ἡδονὴν ἴσκησι, ἀλλὰ διὰ
πίσης μάλα καὶ ἐνδομῆς. non enim per valu-
Oooo

συνέβηεν οὐκ ἐν ταῖς ἀπλοαῖς καὶ οὐ πολυτε-
λέαι διαίταις, καὶ ὑγίαις ἐστὶ συμπρωτικῶν,
καὶ πρὸς τὰς ἀναγκαίαις τοῦ βίου χρήσεις ἀ-
κνον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον. καὶ τοῖς πολυτελέσι ἐν
διαλεγματῶν προερχομένους, κρείττους ἡμᾶς
διατίθῃσι, καὶ πρὸς τὴν τύχην ἀφόβους παρα-
σκευάζει. ὅταν οὐ λέγωμεν ἠδονὴ τέλος ὑπάρ-
χειν, οὐ τὰς τῶν ἀσώτων ἠδονάς, καὶ τὰς τῶν
ἐν ἀπολαύσει κειμένων λέγομεν, ὡς τινες ἀγνο-
οῦντες καὶ οὐχ ἐμολογούντες, ἢ κακῶς εὐδεχο-
μενοι, νομίζουσιν, ἀλλὰ τὸ μῆτε ἀλγεῖν κατὰ σώ-
μα, ¹³¹ μῆτε ταράττεσθαι κατὰ ψυχὴν συνείρου-
131 τες. * οὐ γὰρ πότι καὶ κῆμοι, οὐδ' ἀπολαύσεις
παῖδων καὶ γυναικῶν, οὐδ' ἰχθύων καὶ τῶν ἀλ-
λων ὅσα φέροι πολυτελεῖς τράπεζα, τὴν ἠδὴν
γεννά βίον, ἀλλὰ νήφω λογισμός, καὶ τὰς
αἰτίας ἔξερωνῶν πάσης αἰρέσεως καὶ Φυγῆς, καὶ
τὰς δόξας ἔξελαύων, ἀφ' ὧν πλείους τὰς ψυ-
χὰς καταλαμβάνει βίρυθος. τούτων δὲ πάντων
ἀρχὴ καὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν, ἢ φρόνησις. ¹³² διὸ
καὶ φιλοσοφίας τὸ τιμιώτερον ὑπάρχει ἢ φρόνη-
σις, ἢ ἕξ ἧς αἰ λαίπαι πάσαι πεφύκασι ἀρεταί
¹³³ διδάσκουσαι ὡς οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, ἀνευ τοῦ
φρονήματος, καὶ καλῶς, καὶ δικαίως, οὐδε φρονή-
ματος, καὶ καλῶς, καὶ δικαίως, ἀνευ τοῦ ἡδέως.

videtur, fuisse Horatius, statuta brevis, & ad certum
vergens, quam naturam parsimoniam, vincere sequitur.
Hanc commendationem solertissimo poetæ retulit doctus
viri, qui poematum ejus editionem in posterum
curabunt. M. Meibom.

175 Μετὰ ταμίτισθαι κατὰ ψυχὴν, συνείρουσι.
[Omnes ediciones perpetam, & nisi ταμίτισθαι κατὰ
ψυχὴν, οὐ γὰρ πότι καὶ κῆμοι συνείρουσι, quod Al-
dobrandinus vertit, commentes comestiones. Gallen-
dus, perperna. magno errore; non solum ex re,
quod perpetui comestationibus nec luxuriosissimi
sufficiant, sed etiam ex hujus verbi significatione.
Hefychius: συνείρουσι, significatione perpetui
nisiquam invenitur. Transposito autem verbo συνεί-
ρουσι, commodus statim sensus utroque loco ad-
paret. Corporis enim indolentiam, & animi tran-
quillitatem conjungebat Epicurus. Ambrosius, ob
frivolum eo loco sensum, id vertere neglexit. Idem.]

176 Δὲ καὶ φιλοσοφίας τιμιώτερον. Veri ac si le-
geretur: διὰ καὶ τῶν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀγαθῶν τὸ τι-
μιώτερον, & ita scriptis̄ puto. Idem.

177 Διδέσκουσαι. Hanc locum ita recte restituit
H. Stephanus, quod observavi in suis Annotationibus
Aegidius Menagius, quem vide. Idem.

videtur, fuisse Horatius, statuta brevis, & ad certum
vergens, quam naturam parsimoniam, vincere sequitur.
Hanc commendationem solertissimo poetæ retulit doctus
viri, qui poematum ejus editionem in posterum
curabunt. M. Meibom.

175 Μετὰ ταμίτισθαι κατὰ ψυχὴν, συνείρουσι.
[Omnes ediciones perpetam, & nisi ταμίτισθαι κατὰ
ψυχὴν, οὐ γὰρ πότι καὶ κῆμοι συνείρουσι, quod Al-
dobrandinus vertit, commentes comestiones. Gallen-
dus, perperna. magno errore; non solum ex re,
quod perpetui comestationibus nec luxuriosissimi
sufficiant, sed etiam ex hujus verbi significatione.
Hefychius: συνείρουσι, significatione perpetui
nisiquam invenitur. Transposito autem verbo συνεί-
ρουσι, commodus statim sensus utroque loco ad-
paret. Corporis enim indolentiam, & animi tran-
quillitatem conjungebat Epicurus. Ambrosius, ob
frivolum eo loco sensum, id vertere neglexit. Idem.]

176 Δὲ καὶ φιλοσοφίας τιμιώτερον. Veri ac si le-
geretur: διὰ καὶ τῶν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀγαθῶν τὸ τι-
μιώτερον, & ita scriptis̄ puto. Idem.

177 Διδέσκουσαι. Hanc locum ita recte restituit
H. Stephanus, quod observavi in suis Annotationibus
Aegidius Menagius, quem vide. Idem.

Virtutes enim jucundæ vitæ conjunctæ
sunt; jucundaque vitæ separari à virtuti-
bus nequit. * Nam quem eo arbitraris præ-
stantiorem esse, qui et piæ de Diis opinatur,
mortemque nunquam metuit, finemque
naturæ rectè æstimat? quique terminum
bonorum, ut facile ad implendum
parabilemque, discernit; malorum vero
terminum, ut aut tempora aut dolores
breves habeat? dominamque omnium fa-
ctum, ut à quibusdam inducitur, nuntiat non
esse, sed quædam nos à fortuna, quædam à
nobis habere. quod necessitas obnoxia nul-
lificet, instabilisque fortuna: quod autem
à nobis est, dominatu caret, quod re-
prehensionem aut commendationem na-
tura comitem habeat. * Præstat enim fa-
bulam, que de diis traditur, sequi, quam
Physicorum servare fato. Illa enim speciem
excusationis obtendit, deorum ob hono-
rem: hæc verò inevitabilem necessitatem
habet. Fortunam verò neque deam, ut plu-
res suspiciantur, putat (nihil enim Deus agit
temere) neque instabilem causam (nempe
arbitrari bonum five malum ex hac ad be-
atè vivendum hominibus non dari) princi-
pia tamen magnorum bonorum aut malo-
rum ab ista suppeditari. * Præstat enim ra-
tionabiliter esse infelicem, quàm absque
ratione felicem. Melius est enim in actibus
quod bene judicatum est per eam non diri-
gi. Hæc igitur atque his adfina tecum, et
cum tui simili die noctuque semper medi-
tare, et nunquam seu vigilis, seu dormias,
perturbatione ullâ teneberis, verum ut
deus inter homines vivas. Nihil enim ha-
bet commune cum mortali animante, vi-
vens homo in immortalibus bonis. Divina

συμπεφύκασι γὰρ αἱ ἀρεταὶ τῷ ζῆν ἡδέως, καὶ
τῷ ζῆν ἡδέως, τούτων ἐστὶν ἀχώριστον. * ἔπει, τίνα ¹³³
νομίζεις εἶναι κρείττονα τοῦ καὶ περὶ θεῶν ἔσται δο-
ξάζοντος, καὶ περὶ θανάτου διαπαντός ἀφόβους
ἐχοντος, καὶ τὸ τῆς φύσεως ἐπιλλογιώμενον τέ-
λος; καὶ τὸ μὲν τῶν ἀγαθῶν πείρας, ὡς ἐστὶν εὐσυμ-
πλήρωτον τε καὶ εὐπρόσιτον, διαλαμβάνοντος τὸ
δὲ τῶν κακῶν, ὡς ἡχρῶνους ἢ πόνους ἔχει βραχέως
τῆν δὲ εἰμαρμένην ὑπὸ τινῶν ¹³⁴ δεσπότιν εἰσαγο-
μένην πάντων, ἀγγέλλοντος, μὴ εἶναι, ἀλλὰ τὰ
μὲν ἀπὸ τύχης, τὰ δὲ παρ' ἡμῶν. διὰ τὸ τὴν
μὲν ἀνάγκην, ἀνυπεύθυνον εἶναι, τὴν δὲ τύχην
ἀσάτατον ἱρᾶν. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν, ἀδέσποτον ὁ
καὶ τὸ μεμπτόν καὶ τὸ ἐναντίον παρακαλοῦσθαι
πέφυκεν. * ἐπεὶ κρείττον ἢ τῷ περὶ θεῶν μύθος ¹³⁴
κατακαλοῦσθαι, ἢ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δου-
λεύειν. ὁ μὲν γὰρ ἐπιπῶδα παραίτητος ὑπογρά-
φει θεῶν διὰ τιμῆς, ἢ δὲ ἀπαράτητον ἔχει τὴν
ἀνάγκην. τὴν δὲ τύχην, αὐτὴ θεῶν, ὡς οἱ πολ-
λοὶ νομίζουσιν, ὑπολαμβάνων. (οὐθεν γὰρ ἀ-
τάκτως θεῶ πράττεται) οὐτε ἀβέβαιον αἰτίας,
¹³⁵ οἷσται μὲν γὰρ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἐν ταύτης πρὸς
τὸ μακαρίως ζῆν ἄνθρωπος μὴ διδοσθαι ἀρχὰς
μῆνοι μεγάλων ἀγαθῶν ἢ κακῶν ὑπὲρ ταύτης χα-
ρηγίσθαι. * κρείττον εἶναι νομίζων εὐλογιστός ¹³⁵
ἀτυχεῖν, ἢ ἀλογιστός εὐτυχεῖν. βέλτιον γὰρ τὸ
κρίβην ἐν ταῖς πράξεσι καλῶς, ¹³⁶ μὴ ἄβουθῆναι
διὰ ταύτης. ταῦτα οὐκ αἰ τὰ τούτοις συγγενῆ
μελέτα διαπαντός, ἡμέρας καὶ νυκτός, πρὸς
σεαυτῶν, καὶ πρὸς τῶν ὁμοίων σεαυτῶ, καὶ οὐδέ-
ποτε οὐδ' ὑπάρ οὐτ' ἄναρ διαπαράχθησι, ζῆσθαι δὲ
ὡς βέος ἐν ἄνθρωποις. οὐθεν γὰρ εἰκελεθνητῶ ¹³⁷ ζῶν
ζῶν ἄνθρωπος ἐν ἀθανάτοις ἀγαθοῖς. μαυτινῆν

178 Δεσπότιν. Εἰμαρμένην, fatum, intelligit. Se-
quitur enim, & τῷ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δεσποῦναι.
Nam per ἀνάγκην, quod proximè sequitur, intelli-
git εἰμαρμένην. Porto legitur: ἀγγέλλοντος, ὡς μὲν ἀ-
πὸ τῆς ἀνάγκης, ἢ παρ' ἡμῶν, perpetam, & verbum deest.
Deinde iterum mendosè παρ' ἡμῶν. M. Meibom.

179 Οὐκ αἰ. Gallendus, οἷσται corrigi, & retinet,
ut Aldobrandinus edidit, μὴ ante διδοσθαι. H. Ste-
phanus (& Ambrosius quoque) οἷσται, & omisso μὴ.
sed ita οἷσται legere debuerant, quod ad præcedens,
πολλοὶ νομίζουσιν, multitudine, referretur. Retineo ει-
σαι, quod refero ad οὐδέ, de quo §. 133. initio,

178 Δεσπότιν. Εἰμαρμένην, fatum, intelligit. Se-
quitur enim, & τῷ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δεσποῦναι.
Nam per ἀνάγκην, quod proximè sequitur, intelli-
git εἰμαρμένην. Porto legitur: ἀγγέλλοντος, ὡς μὲν ἀ-
πὸ τῆς ἀνάγκης, ἢ παρ' ἡμῶν, perpetam, & verbum deest.
Deinde iterum mendosè παρ' ἡμῶν. M. Meibom.

179 Οὐκ αἰ. Gallendus, οἷσται corrigi, & retinet,
ut Aldobrandinus edidit, μὴ ante διδοσθαι. H. Ste-
phanus (& Ambrosius quoque) οἷσται, & omisso μὴ.
sed ita οἷσται legere debuerant, quod ad præcedens,
πολλοὶ νομίζουσιν, multitudine, referretur. Retineo ει-
σαι, quod refero ad οὐδέ, de quo §. 133. initio,

178 Δεσπότιν. Εἰμαρμένην, fatum, intelligit. Se-
quitur enim, & τῷ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δεσποῦναι.
Nam per ἀνάγκην, quod proximè sequitur, intelli-
git εἰμαρμένην. Porto legitur: ἀγγέλλοντος, ὡς μὲν ἀ-
πὸ τῆς ἀνάγκης, ἢ παρ' ἡμῶν, perpetam, & verbum deest.
Deinde iterum mendosè παρ' ἡμῶν. M. Meibom.

179 Οὐκ αἰ. Gallendus, οἷσται corrigi, & retinet,
ut Aldobrandinus edidit, μὴ ante διδοσθαι. H. Ste-
phanus (& Ambrosius quoque) οἷσται, & omisso μὴ.
sed ita οἷσται legere debuerant, quod ad præcedens,
πολλοὶ νομίζουσιν, multitudine, referretur. Retineo ει-
σαι, quod refero ad οὐδέ, de quo §. 133. initio,

aut ad Epicurum. Ceterum desunt voces, & aditus,
in omnibus editionibus; quas requiritur præceden-
tes voces, ἢ κακῶν. Idem.

180 Μὴ ἀβουθῆναι διὰ ταύτης. Sensus hanc lectio-
nem poscebat, & verba præcedentia. Omnes per-
peram, ἀβουθῆναι ἐν ταύτης, duplici errore, primum
omittendo particulam μὴ. deinde recinendo ταύτης,
pro ταύτης. Gallendus infelicè sententiam pervertit.
Idem.

181 Οὐτὸς ζῶν ἀθανάτοις. Addendum existimo vo-
cem οὐτὸς, quam sensus loci requirit. Idem.

178 Δεσπότιν. Εἰμαρμένην, fatum, intelligit. Se-
quitur enim, & τῷ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δεσποῦναι.
Nam per ἀνάγκην, quod proximè sequitur, intelli-
git εἰμαρμένην. Porto legitur: ἀγγέλλοντος, ὡς μὲν ἀ-
πὸ τῆς ἀνάγκης, ἢ παρ' ἡμῶν, perpetam, & verbum deest.
Deinde iterum mendosè παρ' ἡμῶν. M. Meibom.

179 Οὐκ αἰ. Gallendus, οἷσται corrigi, & retinet,
ut Aldobrandinus edidit, μὴ ante διδοσθαι. H. Ste-
phanus (& Ambrosius quoque) οἷσται, & omisso μὴ.
sed ita οἷσται legere debuerant, quod ad præcedens,
πολλοὶ νομίζουσιν, multitudine, referretur. Retineo ει-
σαι, quod refero ad οὐδέ, de quo §. 133. initio,

178 Δεσπότιν. Εἰμαρμένην, fatum, intelligit. Se-
quitur enim, & τῷ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δεσποῦναι.
Nam per ἀνάγκην, quod proximè sequitur, intelli-
git εἰμαρμένην. Porto legitur: ἀγγέλλοντος, ὡς μὲν ἀ-
πὸ τῆς ἀνάγκης, ἢ παρ' ἡμῶν, perpetam, & verbum deest.
Deinde iterum mendosè παρ' ἡμῶν. M. Meibom.

179 Οὐκ αἰ. Gallendus, οἷσται corrigi, & retinet,
ut Aldobrandinus edidit, μὴ ante διδοσθαι. H. Ste-
phanus (& Ambrosius quoque) οἷσται, & omisso μὴ.
sed ita οἷσται legere debuerant, quod ad præcedens,
πολλοὶ νομίζουσιν, multitudine, referretur. Retineo ει-
σαι, quod refero ad οὐδέ, de quo §. 133. initio,

178 Δεσπότιν. Εἰμαρμένην, fatum, intelligit. Se-
quitur enim, & τῷ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δεσποῦναι.
Nam per ἀνάγκην, quod proximè sequitur, intelli-
git εἰμαρμένην. Porto legitur: ἀγγέλλοντος, ὡς μὲν ἀ-
πὸ τῆς ἀνάγκης, ἢ παρ' ἡμῶν, perpetam, & verbum deest.
Deinde iterum mendosè παρ' ἡμῶν. M. Meibom.

179 Οὐκ αἰ. Gallendus, οἷσται corrigi, & retinet,
ut Aldobrandinus edidit, μὴ ante διδοσθαι. H. Ste-
phanus (& Ambrosius quoque) οἷσται, & omisso μὴ.
sed ita οἷσται legere debuerant, quod ad præcedens,
πολλοὶ νομίζουσιν, multitudine, referretur. Retineo ει-
σαι, quod refero ad οὐδέ, de quo §. 133. initio,

178 Δεσπότιν. Εἰμαρμένην, fatum, intelligit. Se-
quitur enim, & τῷ τῶν φυσικῶν εἰμαρμένην δεσποῦναι.
Nam per ἀνάγκην, quod proximè sequitur, intelli-
git εἰμαρμένην. Porto legitur: ἀγγέλλοντος, ὡς μὲν ἀ-
πὸ τῆς ἀνάγκης, ἢ παρ' ἡμῶν, perpetam, & verbum deest.
Deinde iterum mendosè παρ' ἡμῶν. M. Meibom.

179 Οὐκ αἰ. Gallendus, οἷσται corrigi, & retinet,
ut Aldobrandinus edidit, μὴ ante διδοσθαι. H. Ste-
phanus (& Ambrosius quoque) οἷσται, & omisso μὴ.
sed ita οἷσται legere debuerant, quod ad præcedens,
πολλοὶ νομίζουσιν, multitudine, referretur. Retineo ει-
σαι, quod refero ad οὐδέ, de quo §. 133. initio,